

ภาคผนวก

แบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ชื่อวิทยานิพนธ์ _____

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ _____

ปีการศึกษา _____

1. หัวข้อวิทยานิพนธ์แบ่งตามประเภทของการวิจัยและนวัตกรรมการสอน

() การวิจัยเปรียบเทียบผลของสื่อการสอน

() กราฟิก

() คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

() ชุดการสอน

() โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

() บทเรียนโปรแกรม

() วิทยุเพื่อการศึกษา

() สไลด์

() สื่อประสม

() สื่อมวลชน

() หน่วยการสอน

() การวิจัยเกี่ยวกับการเลือกและใช้สื่อการสอน

() กราฟิก

() คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

() ชุดการสอน

() โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

() บทเรียนโปรแกรม

() วิทยุเพื่อการศึกษา

- () สไลด์
- () สื่อประสม
- () สื่อมวลชน
- () หน่วยการสอน
- () การวิจัยการผลิตสื่อการสอน
 - () กราฟิก
 - () คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
 - () ชุดการสอน
 - () โทรทัศน์เพื่อการศึกษา
 - () บทเรียนโปรแกรม
 - () วิทยุเพื่อการศึกษา
 - () สไลด์
 - () สื่อประสม
 - () สื่อมวลชน
 - () หน่วยการสอน
- () การวิจัยพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับสื่อการสอน
 - () กราฟิก
 - () การพัฒนานวัตกรรม
 - () การศึกษางานโสตทัศนศึกษา
 - () คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
 - () ชุดการสอน
 - () โทรทัศน์เพื่อการศึกษา
 - () บทเรียนโปรแกรม
 - () วิทยุเพื่อการศึกษา
 - () สไลด์
 - () สื่อประสม
 - () สื่อมวลชน
 - () หน่วยการสอน

() การวิจัยผลที่เกิดขึ้นจากการใช้นวัตกรรมการสอน

- () กราฟิก
- () การจัดบริการสื่อ
- () การพัฒนานวัตกรรม
- () การศึกษางานโสตทัศนศึกษา
- () คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
- () ชุดการสอน
- () โทรทัศน์เพื่อการศึกษา
- () บทเรียนโปรแกรม
- () วิทยุเพื่อการศึกษา
- () สไลด์
- () สื่อประสม
- () สื่อมวลชน
- () หน่วยการสอน

() การวิจัยคุณภาพของนวัตกรรมการสอน

- () กราฟิก
- () การจัดบริการสื่อ
- () การศึกษางานโสตทัศนศึกษา
- () คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
- () ชุดการสอน
- () โทรทัศน์เพื่อการศึกษา
- () บทเรียนโปรแกรม
- () วิทยุเพื่อการศึกษา
- () สไลด์
- () สื่อประสม
- () สื่อมวลชน
- () หน่วยการสอน

() การวิจัยสำรวจเกี่ยวกับสื่อและนวัตกรรมการศึกษา

- () กราฟิก
- () การจัดบริการสื่อ
- () การศึกษางานโสตทัศนศึกษา
- () คอมพิวเตอร์
- () คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา
- () ชุดการสอน
- () โทรทัศน์เพื่อการศึกษา
- () บทเรียนโปรแกรม
- () วิทยุเพื่อการศึกษา
- () สไลด์
- () สื่อประสม
- () สื่อมวลชน
- () หน่วยการสอน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- () เพื่อหาวิธีการแก้ปัญหา
- () เพื่อสร้างกฎเกณฑ์และทฤษฎีทางการศึกษา
- () เพื่อพิสูจน์ทฤษฎี
- () อื่น ๆ

3. ประเภทของการวิจัย

- () การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์
- () การวิจัยเชิงบรรยาย
- () การวิจัยเชิงทดลอง

4. ประชากร และ/หรือ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

- () ศึกษาจากประชากร
- () ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง
- () ศึกษาจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร

5. สถานภาพของประชากร และ/หรือกลุ่มตัวอย่าง

- () 5.1 นักเรียน
 - () ระดับประถมศึกษา
 - () ระดับมัธยมศึกษา
 - () ระดับอาชีวศึกษา
- () 5.2 นิสิต นักศึกษา
- () 5.3 ครู อาจารย์
 - () สอนระดับประถมศึกษา
 - () สอนระดับมัธยมศึกษา
 - () สอนระดับอาชีวศึกษา
 - () สอนระดับอุดมศึกษา
- () 5.4 ผู้บริหาร
- () 5.5 ศึกษานิเทศก์
- () 5.6 อื่น ๆ

6. ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

- () ระดับประถมศึกษา
- () ระดับมัธยมศึกษา
- () ระดับอาชีวศึกษา
- () ระดับอุดมศึกษา
- () อื่น ๆ

7. แหล่งที่อยู่ของประชากร และ/หรือ กลุ่มตัวอย่าง

- () จังหวัดเพียงจังหวัดเดียว
- () เขตการศึกษา
- () ภาควิชา
- () ทั่วประเทศ
- () อื่น ๆ

8. สถานศึกษา

- () ใช้สถานศึกษาของรัฐบาล
- () ใช้สถานศึกษาของเอกชน

9. วิธีการสุ่มตัวอย่างประชากร

- () การสุ่มแบบง่าย
- () การสุ่มแบบมีระบบ
- () การสุ่มแบบแบ่งชั้น
- () การสุ่มแบบกลุ่ม
- () การสุ่มแบบหลายขั้นตอน
- () การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง
- () การสุ่มแบบบังเอิญ
- () การสุ่มแบบโควตา

10. ประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

☐ แบบสอบถาม	☐ แบบทดสอบ
☐ การสัมภาษณ์	☐ การสังเกตโดยตรง
☐ อื่น ๆ	

11. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

☐ ค่าสถิติขั้นพื้นฐาน	☐ ความแปรปรวน
☐ การทดสอบค่าที หรือ ซี	☐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
☐ ทดสอบค่าไคสแควร์	☐ การวิเคราะห์ความแปรปรวน
☐ การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม	☐ การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ
☐ อื่น ๆ	

12. ผลการวิจัย

☐ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
☐ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
☐ แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
☐ แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
☐ อื่น ๆ

คำจำกัดความที่ใช้ในแบบวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

1. หัวข้อวิทยานิพนธ์แบ่งตามประเภทของการวิจัยและนวัตกรรมการสอน

1.1 การวิจัยเปรียบเทียบผลของสื่อการสอน เป็นการวิจัยเปรียบเทียบปริมาณการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลของการใช้สื่อชนิดหนึ่ง ซึ่งมักเป็นสื่อใหม่หรือสำคัญ กับผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการสอนแบบเดิม และการสอนตามแบบเดิมอาจรวมถึงการใช้สื่ออย่างอื่น นอกเหนือไปจากตำราเรียนและการเสนอของครูผู้สอนด้วย

1.2 การวิจัยเกี่ยวกับการเลือกและการใช้สื่อการสอน เป็นการวิจัยที่ต้องการค้นหาว่าทำอย่างไรสื่อชนิดหนึ่งจึงจะสอนได้ผลดีที่สุด

1.3 การวิจัยการผลิตสื่อการสอน ซึ่งศึกษาด้านวิธีการผลิตที่จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 การวิจัยพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับสื่อการสอน เป็นการวิจัยหาความรู้หรือการวิเคราะห์รายละเอียดที่ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับตัวแปรทางด้านสื่อ และทางด้านผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการนำมาใช้

1.5 การวิจัยผลที่เกิดขึ้นของการใช้นวัตกรรมการสอน เป็นการเปรียบเทียบกันว่าระหว่างกลุ่มที่สอนตามวิธีการใหม่กับการสอนแบบดั้งเดิมนั้นอย่างใดจะให้ผลทางการเรียนรู้ดีกว่ากัน

1.6 การวิจัยคุณภาพของนวัตกรรมการสอน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในขั้นพื้นฐานเพื่อทดสอบลักษณะภายในนวัตกรรมที่สร้างขึ้น

1.7 การวิจัยสำรวจสื่อและนวัตกรรมการศึกษา

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อหาวิธีการแก้ปัญหา เป็นการหาวิธีการและแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้หมดไป

2.2 เพื่อการสร้างกฎเกณฑ์และทฤษฎีทางการศึกษาใหม่ ๆ เป็นการสร้างกฎเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ไปใช้ในการทำนายเหตุการณ์และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียน

2.3 เพื่อพิสูจน์ทฤษฎี เป็นการตรวจสอบว่า สิ่งต่าง ๆ ที่มีการวิจัยมาแล้ว ยังคงถูกต้องหรือไม่ เมื่อวิทยาการต่าง ๆ ก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงไป (เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์, 2537)

3. ประเภทของงานวิจัย หมายถึง ลักษณะของงานวิจัย ที่พิจารณาตามระเบียบวิธีการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research) เป็นการศึกษาเพื่อค้นหาคำเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีต ซึ่งผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิหรือแหล่งทุติยภูมิ การวิจัยครั้งนี้มุ่งอธิบาย หรือบรรยายเหตุการณ์ในอดีตเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสภาพปัจจุบัน

3.2 การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัจจุบัน เพื่อค้นหาคำเท็จจริงในการแก้ปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ เป็นการบรรยายลักษณะ กระบวนการ และส่วนประกอบของเหตุการณ์ต่าง ๆ ส่วนใหญ่ ที่เกี่ยวข้องกับการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปร การทดสอบสมมุติฐาน การพัฒนาข้อยุติอธิบายกฎเกณฑ์ หรือทฤษฎีที่มีความเป็นสากล เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการสำรวจความเชื่อ แนวคิด และทัศนคติ

3.3 การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยมีการควบคุมตัวแปรที่ศึกษา เพื่อสังเกตผลที่เกิดขึ้น อันเนื่องมาจากตัวแปรนั้น เพื่อหาคำเท็จจริงที่จะนำมาอธิบายว่า สิ่งนั้นจะเป็นอะไร มีอะไรเกิดขึ้น หรือสิ่งนั้นเป็นสาเหตุทำให้เกิดผลอะไร เป็นการศึกษาที่ต้องทำอย่างมีระบบ สามารถจัดกระทำกับตัวแปรและควบคุมตัวแปร มีการทดสอบสมมุติฐาน (ลัดดา อะยะวงค์, 2533)

4. ประชากร หรือตัวอย่างประชากร ได้แก่

4.1 ประชากร (Population) หมายถึง จำนวนทั้งหมดของบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ที่ทำการศึกษา

4.2 ตัวอย่างประชากร (Sample) หมายถึง ส่วนหนึ่งของประชากรที่นำมาศึกษาแทนประชากร

5. การสุ่มตัวอย่าง (Sampling) แบ่งออกดังนี้คือ (ลัดดา, 2533)

5.1 สุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่นิยามไว้โดยการกำหนดให้ทุก ๆ หน่วยในกลุ่มประชากรมีโอกาสได้รับเลือกเป็นตัวแทนเท่า ๆ กัน อาจใช้วิธีจับสลาก หรือใช้ตารางสุ่มตัวอย่างก็ได้

5.2 สุ่มแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้กับประชากรที่มีการเรียงลำดับหน่วยตัวอย่างไว้เป็นระเบียบแบบแผน

5.3 สุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มที่ต้องแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามลักษณะที่ต้องการก่อน เช่น แบ่งตามเพศ ลัทธิ ศาสนา อาชีพ รายได้ เป็นต้น แล้วจึงสุ่มตัวอย่างจากประชากรแต่ละพวกที่แบ่งไว้แล้ว โดยการจับสลาก หรือ ใช้ตารางสุ่มตัวอย่าง

5.4 สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) วิธีนี้จะต้องแบ่งประชากรที่จะสำรวจออกเป็นกลุ่ม ๆ ก่อน และในกลุ่มหนึ่ง ๆ สมาชิกต้องมีลักษณะที่ต่าง ๆ กันแต่ต่างกลุ่มกันมีความใกล้เคียงกันมาก แล้วจึงสุ่มเพียงบางกลุ่มมาศึกษา การแบ่งกลุ่มอาจแบ่งตามเขตอำเภอ หรือจังหวัด หรือแบ่งเป็นพื้นที่

5.5 การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เป็นวิธีการสุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งประชากรออกเป็นลำดับจากหน่วยใหญ่ เป็นหน่วยย่อย ๆ ไปเรื่อย ๆ เช่น ภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน เป็นต้น แล้วทำการสุ่มจากหน่วยหน่วยใหญ่ก่อน จากหน่วยใหญ่ที่สุ่มได้ก็ทำการสุ่มหน่วยที่มีลำดับใหญ่รองลงมาเรื่อย ๆ จนถึงกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

5.6 การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) เป็นการเลือกตัวอย่างโดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติในการคัดเลือกขึ้นเอง เพื่อพิจารณาคัดเลือกตัวอย่างที่ต้องการให้เหมาะสมกับชนิดของการวิจัย

5.7 การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะมาถึงมือ เช่น อาสาสมัคร การจะใช้กลุ่มตัวอย่างแบบนี้ในกรณีที่ไม่สามารถหารายชื่อของประชากรได้ หรือทำได้ด้วยความยากลำบาก

5.8 การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยนักวิจัยกำหนดลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างเอาไว้

6. สถานภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างประชากร แบ่งออกได้ดังนี้

6.1 นักเรียน ได้แก่

6.1.1 นักเรียนประถมศึกษา หมายถึง นักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดกระทรวงมหาดไทย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน

6.1.2 นักเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง นักเรียนตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัย

6.1.3 นักเรียนอาชีวศึกษา หมายถึง นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ที่สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และในสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน

6.2 นิสิต นักศึกษา หมายถึง นิสิต นักศึกษา ในสถานศึกษาที่สังกัดกรมการฝึกหัดครู และทบวงมหาวิทยาลัย

6.3 ครู อาจารย์ หมายถึง ครูที่สอนระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในสถานศึกษาของรัฐบาลและเอกชน

6.4 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารในสถาบันการศึกษา ได้แก่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าหมวด ในสถานศึกษาของรัฐบาลและเอกชน

7. แหล่งที่อยู่ของประชากร หรือตัวอย่างประชากร หมายถึง บริเวณอาณาเขต ที่อยู่ของประชากรหรือตัวอย่างประชากรในที่ที่ผู้วิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูล

8. ประเภทของเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ เครื่องมือต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแยกออกได้เป็นดังนี้ (วิเชียร, 2530)

8.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) หมายถึง ชุดของคำถามที่ใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็น ความเชื่อ ความรู้สึก ทศนคติ ของบุคคล ที่มีต่อเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยแต่ละเรื่อง

8.2 แบบทดสอบ (Test) หมายถึง ชุดของคำถาม หรือสถานการณ์ที่สร้างขึ้น เพื่อให้เราให้ผู้ถูกทดสอบแสดงพฤติกรรม หรือปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาให้สังเกตและวัดได้ ใช้วัดพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ หรือวัดความสามารถทางสมอง วัดการปรับตัว เช่น วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วัดความถนัดทางการเรียน

8.3 การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสนทนาซักถามแบบมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ซึ่งผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเองหรือมีผู้ช่วย การเก็บข้อมูลจะใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างแน่นอน (Structured Interview) ซึ่งมีข้อคำถามและคำตอบที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ หรือแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน (UnStructured Interview) ใช้การถามตอบ โดยอิสระ อาจใช้เทปบันทึกวาทะหรือคำตอบของกลุ่มตัวอย่างไว้ก็ได้

8.4 การสังเกต (Observation) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ตัวบุคคลไปทำการสังเกตปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยตรง โดยอาศัยประสาทสัมผัสของผู้สังเกต และในขณะที่สังเกตต้องมีการจดบันทึกพฤติกรรมตามที่สังเกตเห็นจริง ๆ ไว้เป็นหลักฐาน

8.5 อื่น ๆ หมายถึง เครื่องมือที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หรือไม่ได้ใช้เครื่องมือใด ๆ แต่ใช้การศึกษาจากเอกสาร

9. สถิติที่ใช้ในการวิจัย หมายถึง สถิติต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ (ล้วน. 2536)

9.1 ค่าร้อยละ (Percent) คือ อัตราส่วนที่มีฐาน (หรือส่วน) เป็น 100

9.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คือ ค่าคะแนนตัวหนึ่งซึ่งเกิดจากการเอาค่าคะแนนทุกตัวมารวมกัน แล้วหารด้วยจำนวนของคะแนนทั้งหมด ค่าคะแนนเฉลี่ยถือเป็นคะแนนตัวแทนของกลุ่มนั้น

9.3 มัธยฐาน (Median) หมายถึง คะแนนตรงกลางกลุ่มของคะแนนในข้อมูลชุดหนึ่ง ๆ หรือคะแนน ณ ตำแหน่งที่แสดงว่าครึ่งหนึ่งของคนในกลุ่มได้คะแนนสูงกว่า หรือต่ำกว่าซึ่งคะแนนจัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามาก

9.4 ฐานนิยม (Mode) หมายถึง คะแนนที่มีความถี่สูงสุดในข้อมูลชุดหนึ่ง ๆ จะใช้เมื่อต้องการทราบค่าประมาณของแนวโน้ม เข้าสู่ส่วนกลางของข้อมูลชุดหนึ่งโดยเร็วหรือโดยหยาบ ๆ

9.5 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) หมายถึง ค่าเฉลี่ยของส่วนเบี่ยงเบน ระหว่างคะแนนในข้อมูลชุดหนึ่ง กับมัธมิมเลขคณิตของคะแนนในข้อมูลชุดเดียวกัน

9.6 คะแนนมาตรฐาน (Standard Score) คือ คะแนนที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ศูนย์และความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นหนึ่ง

9.7 ความแปรปรวน (Variance) คือ กำลังสองของค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

9.8 การทดสอบค่าที หรือ ซี (t-test, z - test) หมายถึง การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลสองชุด จะใช้ค่า ที เมื่อตัวอย่างประชากรเป็นขนาดเล็ก (น้อยกว่า 30) หรือตัวอย่างประชากรที่นำมาเปรียบเทียบกันทั้งสองชุดมาจากประชากรเดียวกัน หรือตัวอย่างประชากรทั้งสองชุดมีความแปรปรวนของคะแนนไม่แตกต่างกัน และจะใช้ค่าซี เมื่อตัวอย่างประชากรขนาดใหญ่ (มากกว่า 30 ขึ้นไป)

9.9 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) หมายถึง การหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลตั้งแต่สองชุดขึ้นไป

9.10 ทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-Square) หมายถึง การทดสอบที่ใช้กับข้อมูลในรูปของความถี่หรือที่จัดเป็นความถี่ได้ ตรวจสอบข้อมูลที่มีการแจกแจงหรือจัดประเภทออกเป็นกลุ่ม ๆ หรือใช้ทดสอบความแตกต่าง และความสัมพันธ์ของข้อมูล

9.11 การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) หมายถึง การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไปที่เป็นอิสระกัน

9.12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) หรือ ANCOVA หมายถึง การใช้ตัวควบคุมหรือจัดผลของตัวแปรเกินตั้งแต่ 1 ตัวขึ้นไป ถ้าไม่มี การควบคุมแล้วจะทำให้ผลการวิจัยผิดพลาด

9.13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multiple Comparisons or Contrast) หมายถึง การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมีมากกว่า 2 กลุ่ม และผ่านการวิเคราะห์โดยวิธีการเอาค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance) มาวิเคราะห์และปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 ที่แตกต่างกัน เมื่อต้องการทราบว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดที่ต่างกัน จึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

9.14 อื่น ๆ หมายถึง ค่าสถิติอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงไว้ข้างต้น

10. ระดับการศึกษาที่เกี่ยวข้อง หมายถึง

10.1 ประถมศึกษา หมายถึง วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาเกี่ยวข้องกับการศึกษาใน โรงเรียนระดับประถมศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน

10.2 มัธยมศึกษา หมายถึง วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาเกี่ยวข้องกับการศึกษาใน โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้งของรัฐบาลและเอกชน

10.3 อาชีวศึกษา หมายถึง วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาเกี่ยวข้องกับการศึกษาใน วิทยาลัย ระดับอาชีวศึกษา และอาชีวศึกษาขั้นสูง ทั้งของรัฐบาลและเอกชน

10.4 อุดมศึกษา หมายถึง วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาเกี่ยวข้องกับการศึกษาใน มหาวิทยาลัย วิทยาลัย ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ทั้งของรัฐบาลและเอกชน

11. สถานศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่สังกัดในหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน

12. ผลงานวิจัย

12.1 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12.2 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12.3 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12.4 ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาคผนวก ข

รายชื่อวิทยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์

รายชื่อวิทยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์

- กมลศิลป์ ชาคา. 2529. ผลของสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบโครงเรื่องที่มีต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา โครงการอบรมครูประจำการทางการศึกษา โดยใช้โทรทัศน์เพื่อการสอน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กษมา แก้วท่า. 2537. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการอ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จักกับภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กาญจนา สุเผอ. 2534. ผลของสิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอสไลด์เทป ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เกศินี นิสสัยเจริญ. 2538. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คำสิงห์ พิบุลภักดี. 2536. สภาพปัญหาและความต้องการใช้สื่อการสอนของครูโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จรัญ ชัยประทุม. 2530. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่องการจรรยา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จิระศักดิ์ สาระรัตน์. 2533. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอาวูฐ ของนักศึกษาวิชาทหาร ระหว่างการสอนปกติกับการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- จุมพล ราชวิจิตร. 2530. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เรื่องการจรรยา
สำหรับโรงเรียนตำรวจภูธร. วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฉัตร ภาคมฤค. 2532. ปัญหา ความต้องการ และความคิดเห็นในการใช้เทปโทรทัศน์
ประกอบการเรียนการสอน ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10.
วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.
- ฉัตรชัย ธรรมรัตน์. 2538. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสุขศึกษา 2 ของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปกับการ
สอนปกติ. วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชวน ภาวังกุล. 2533. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง
ก่อนและหลังการเสนอเทปโทรทัศน์ ที่มีต่อผลการเรียนรู้ วิชาสังคมศึกษาของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชัยพร พุ่มทองดี. 2534. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาปฐมพยาบาล
ของนักเรียนพลตำรวจ โรงเรียนตำรวจภูธร 4 โดยการสอนด้วยเทปโทรทัศน์กับ
การสอนปกติ. วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชานาญ วิไลรัตนกุล. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ ที่
ควบคุมโดยผู้เรียนและควบคุมโดยโปรแกรม. วิทยาลัยปริญาศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดำรงรักษ์ สิงห์สุศักดิ์. 2529. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ. วิทยาลัยปริญา
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คุษณี มุสิกโปดก. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาเซลล์พยาธิวิทยา
ของนักศึกษาคณะเทคนิคการแพทย์ โดยใช้สไลด์เทปกับการสอนปกติ. วิทยาลัยปริญา
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- คุชฎี วโรตตมะ. 2530. การสร้างชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมในการพัฒนาชนบท เรื่อง การสุขาภิบาลอาหาร. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทวีศักดิ์ ประวัติ. 2535. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกึ๋นภาษาสเกตบอลของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ที่เรียนจากการสาธิตโดยใช้วีดิทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะ และทักษะต่อเนื่อง กับไม่มีการเสนอภาพซ้ำ. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทัศนีย์ บุญชูวิทย์. 2534. ความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์ เกี่ยวกับการ บริหารงานของศูนย์สื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยาลัยพยาบาล ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธนพงษ์ เศรษฐวิวรรณ. 2531. ผลของรูปแบบการรู้ตนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า. วิทยาลัย พยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธวัช รัตนมนตรี. 2533. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีศึกษา ระหว่างการสอนเสริมด้วยบทเรียนโปรแกรมไมโคร คอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธิดารัตน์ ส่งถาวรทรัพย์. 2529. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบต่าง ๆ ก่อนการเรียนจากบทเรียนโปรแกรม ที่มีต่อการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธีรศักดิ์ ละม่อม. 2536. การประเมินการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา ของบุคลากรใน สหวิทยาลัยอีสาน. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นมล โสมไชยยา. 2538. ผลของการใช้ภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวในบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยาลัยพยาบาลศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัย ขอนแก่น.

- นิตยชัย แสนอุบล. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โรคเอดส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.
- บัญชา สุทธิไชยสง. 2537. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพ
กราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพ บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพ
กราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพและการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บัญชา สิงจานุวงศ์. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้สไลด์เทปสอนคำศัพท์ก่อนและระหว่างการอ่าน
เนื้อหา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บัณฑิต สมจิตร. 2534. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ เรื่อง กฎและวงจรไฟฟ้ากระแสตรง ที่เรียนจากหน่วย
การเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญคุ้ม เพิ่มสินธุ์. การศึกษาความสนใจ ความคิดเห็น และความต้องการชม
รายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญธรรม คำสมหมาย. 2534. ผลของสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง
ก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ วิชาสื่อการสอน
สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญหนา ภาโนมัย. 2538. ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บริหารและครูในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการนำไมโคร
คอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- บุษบา วัฒนดิถวิทย์. 2534. การศึกษาลักษณะของแบบการคิด ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีการจัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมาและวิธีอุปนัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประดิษฐ์ เกษมสินธุ์. 2534. การสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอน เรื่องการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งน้ำ ตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปรีชา บัญล้าเลิศ. 2530. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมโทรทัศน์กับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปาริชาติ หินซุษ. 2535. การศึกษาการรับข่าวสาร และความรู้จากสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปิลัทธ์ อุดมวงษ์. 2534. ความคิดเห็นและความต้องการเกี่ยวกับศูนย์วิชาการโรงเรียน ของผู้บริหาร ครูวิชาการ และครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรชัย มุขดี. 2536. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ ของ นักเรียนระดับประกาศนียบัตร ชั้นปีที่ 1 ระหว่างการนำเสนอสไลด์เทปแบบเคลื่อนไหว กับแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรพิมล ทักะวรบุตร. 2535. ผลของตำแหน่งสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอรรถนัย ในสไลด์เทป เรื่อง"น้ำ"ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ที่มีความสามารถทางการเรียนรู้ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- พรสุข พลสงคราม. 2538. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอภาพโปรงใสที่มีต่อความก้าวหน้าในการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พชรนี้ ภัทรมูล. 2530. การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม เรื่องสัตว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิศิษฐ์ ศิริคำกร. 2534. รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พีรพงษ์ พิมทา. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติชนิดโฮสต์-จิกซัสมีสแบบต่างๆ ก่อนการเสนอสไลด์เทปที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไพโรจน์ คงเรืองศรี. 2529. ผลของรูปแบบการบรรยายประกอบสไลด์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาชีววิทยา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนทนา กิจดำเนิน. 2533. การใช้ภาษาพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนพ สกลศิลป์ศิริ. 2534. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติแบบต่าง ๆ ก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ที่มีต่อผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เมธี จิตรทอง. 2530. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เรื่อง การจัดระบบการเรียนการสอน และการสื่อความหมาย โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ยุทธศักดิ์ จันทรงค์. 2534. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้พื้นฐานกับอัตราการเสริมแรง
ในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- รวีวัฒน์ ศิริภูบาล. 2531. การสร้างชุดการสอน เรื่องการออกกำลังกาย การฝึกผ่อน
และการออกกำลังกาย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยาลัยพัฒนศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- รัฐสำน เลาสุริโยธิน. 2536. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ
เรื่อง การเติม -ing ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกมคอมพิวเตอร์
ช่วยสอน 3 รูปแบบ. วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เรวัตร แสงอบล. 2530. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่ม
สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่องพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดย
ใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนแบบปกติ. วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เรืองเดช สุทธิผล. 2535. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบควบคุมโดย
ผู้เรียนและควบคุมโดยโปรแกรม. วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลมูล ฮ่อสูงเนิน. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่องโรคเอดส์ โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ.
วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.
- วัชรินทร์ ศรีรักษา. 2530. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง
การจราจร สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. วิทยาลัยพัฒนศึกษา ศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วันชัย ทองสุขโฮ. 2537. การศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการ การใช้สื่อและเทคโนโลยีการ
ศึกษาของครู-อาจารย์และนักศึกษา ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 9. วิทยาลัยพัฒน
ศึกษา ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- วัลภา สุวรรณชาติ. 2533. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่อง ป่าไม้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิथा นิลกำเนิด. 2538. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบเทคนิค 2 ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิริยะ เรืองสุพัฒน์. 2535. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการทวงและการชั่ง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดการสอนประกอบการบรรยายกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วีรพงษ์ วงษ์ชาชม. 2529. ปัญหาการให้บทเรียนทางวิทยุโรงเรียนประกอบการเรียนการสอน ในระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วีระพล ชัยเจริญ. 2533. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริวรรณ ร่มเย็น. 2534. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับครูกับชุดการสอนสำหรับกลุ่มกิจกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สนั่น สนธิสัมพันธ์. 2530. ผลของการใช้รูปแบบรายการเทปบันทึกเสียงสำหรับรายการกระจายเสียงทางหอกระจายข่าวในชุมชนชนบทที่มีต่อการเรียนรู้ เรื่องพลาธิการไม้ในดับ เพื่อการพัฒนาสาธารณสุขมูลฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สรวงสุดา ปานสกุล. 2537. การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ระหว่างครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมจิตร วัฒนโพธิ์. 2536. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพของสไลด์เทปกับรูปแบบการคิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ศิลปะกับชีวิต 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมจิต สงสาร. 2536. รูปแบบของผลย้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และระดับผลการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมพงษ์ วงศ์ชัยประทุม. 2534. ผลของรูปแบบการให้ผลย้อนกลับโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ที่มีผลการเรียนต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมพงษ์ เอี่ยมวิริยวัฒน์. 2534. ปัญหาและความต้องการการใช้สื่อการเรียนการสอนในงานเกษตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สันติ วิจิตรฉายณ์. 2529. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ในการสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สันติพงษ์ แสงรักษ์. 2534. ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอวิธีทัศน์ที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ วิชาวิสัชวิทยา ของนักศึกษาแพทย์ ปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สาธิต สารโกศล. 2529. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิชาเคมี โดยโปรแกรมเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- สุกัญญา แก้วศิริ. 2538. การศึกษารูปแบบและความสนใจในการจัดการการวิทยุกระจายเสียงของผู้ดำเนินรายการ ในเขตจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุชาติ บุญวิบุตร. 2533. รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุดฤดี ชันธมุล. 2530. ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุทธิศักดิ์ เคลือบสูงเนิน. 2535. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุบิน สายเพชร. 2533. พัฒนาการนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาในประเทศไทย พ.ศ. 2521-2531. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภัทรา คำนิ้ง. 2534. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำวิชาสุขศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย แบบสนทนา และแบบสนทนาย่วมกับบรรยาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุมาลี แซ่เอี้ยว. 2528. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุรินทร์ สงวนถิ่น. 2530. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง การจรรजर สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุรียนต์ พันธุ์โอภาส. 2534. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เรื่องการใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- สุริยา ธรรมา. 2534. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อสุขภาพเรื่อง ภัยอันตรายของอัคคีภัย สาเหตุและการป้องกัน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสนอ เฉยไธย. 2531. การศึกษาความสนใจของเยาวชนในชนบท จังหวัดขอนแก่น ที่มีต่อรูปแบบรายการวิทยุกระจายเสียง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสมอศักดิ์ ภักดีรัตน์. 2534. การสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอนเพื่ออนุรักษ์และพัฒนาป่าไม้ ตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- หนูไพร หล้ากันหา. 2534. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง คณะกรรมการนักเรียน สำหรับนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนนท์ อุ่นม่วง. 2538. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการเรียนเป็นรายบุคคลกับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อภิชาติ เริงฤทธิ์. 2529. การสร้างชุดการสอนวิชาสังคมศึกษา ส.503 เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อภิรดี อังคทะวานิช. 2538. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่อง น้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนด้วยหน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ภิรมย์ สีนชุม. 2535. การสร้างชุดฝึกสมาธิแบบสื่อประสม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- อลงกต ชะไวทย. 2535. ผลของรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ที่มีต่อความจำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อาคม อึ้งพวง. 2534. ผลของการให้แรงเสริมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อุดม ไชยวารณ. 2530. การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่องการจรรยา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภาคผนวก ค
สารบัญวิทยานิพนธ์
บทคัดย่อ
ดัชนีชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์

สารบัญวิทยานิพนธ์

	หน้า
การวิจัยเปรียบเทียบผลของสื่อการสอน	112
คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา	113
ชุดการสอน	116
โทรทัศน์เพื่อการศึกษา	121
บทเรียนโปรแกรม	125
สไลด์	130
หน่วยการเรียนรู้การสอน	134
การวิจัยเกี่ยวกับการเลือกและการใช้สื่อการสอน	142
กราฟิก	143
คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา	145
โทรทัศน์เพื่อการศึกษา	146
บทเรียนโปรแกรม	153
สไลด์	155
การวิจัยการผลิตสื่อการสอน	161
กราฟิก	162
คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา	166
ชุดการสอน	174
โทรทัศน์เพื่อการศึกษา	176
บทเรียนโปรแกรม	177
สไลด์	192
สื่อประสม	194
การวิจัยคุณภาพของนวัตกรรมการสอน	199
คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา	200
บทเรียนโปรแกรม	204
สไลด์	206

สารบัญวิทยานิพนธ์ (ต่อ)

	หน้า
การวิจัยสำรวจเกี่ยวกับสื่อและนวัตกรรมการศึกษา	208
การจัดบริการสื่อ	209
นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาในประเทศไทย	217
การศึกษางานโสตทัศนศึกษา	220
คอมพิวเตอร์	228
โทรทัศน์เพื่อการศึกษา	233
วิทยุเพื่อการศึกษา	235
สื่อมวลชน	239

การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลของสื่อการสอน

คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

11-0003

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ กับ การสอนเสริมปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายสันติ วิจักขณาลักษณ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติผลาผล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกิจจา จันทะชุม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ พร้อมทั้งศึกษาช่วงเวลาของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกันใช้ในการเรียนจากโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2528 เลือกโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 43 คน และกลุ่มควบคุม 44 คน รวม 87 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .21-.83 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33-0.90 และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบเท่ากับ .74535 และโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์สำหรับสอนเสริม ซึ่งเขียนด้วยภาษาแอบเบิลซอฟท์เบสิกและแสดงผลเป็นภาษาไทย นำไปทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ได้ประสิทธิภาพ 73.88/75.33

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเสริม ด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 ทางการเรียน 3 ระดับ คือ กลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงปานกลาง และต่ำนั้น
 ใช้ค่าสถิติ f -test ปรากฏว่าทั้ง 3 กลุ่มมีความก้าวหน้าทางการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับระยะเวลาของนักเรียนใช้ในการเรียนโดยสอนเสริมด้วย
 โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ ในกลุ่มปานกลางกับกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 ที่ระดับ .05 สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ นักเรียนส่วนใหญ่มี
 ความคิดเห็นในทางที่ดี

11-0033

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนเสริมด้วยโปรแกรม
 ไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายวีระพล ชัยเจริญ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันศักดิ์ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ่องอาจ ศีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ เรื่องพื้นที่ของรูปสี่เหลี่ยม

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสนามบิน อำเภอมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2523 เลือกโดยวิธีการสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน และกลุ่มควบคุม 25 คน รวม 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองได้แก่ โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ เรื่องพื้นที่ของรูปสี่เหลี่ยม ตามเนื้อหาหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องพื้นที่ของรูปสี่เหลี่ยม โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ได้ผ่านการตรวจแก้ไข จากผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมอดินแดง ได้ประสิทธิภาพ 89.84 / 77.78 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .52 แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย .39-.80 ค่าอำนาจจำแนก .22 - .80 และค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่น .74

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอนเสริมด้วยโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชุดการสอน

11-0001

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวสุมาลี แซ่เอี้ยว

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณ ตันติผลาผล	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ พร้อมทั้งศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสนามบิน อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2527 เลือกโดยวิธีการสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการสอนแบบปกติ จำนวน 41 คน รวม 81 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบทดสอบและชุดการสอนแบบศูนย์การเรียน ตามหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ จำนวน 60 ข้อ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจแก้ไขและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ชุดการสอนได้ผ่านการตรวจแก้ไข จากผู้เชี่ยวชาญและทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนโรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จำนวน 56 คน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มและการวิเคราะห์ความก้าวหน้าทางการเรียนโดยใช้ค่าที (t-test) ในการทดสอบและชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และผลจากการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0010

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายดำรงรักษ์ สิงห์สุรศักดิ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้ชุดการสอนกับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบ้านส่องนางใย จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2529 เลือกโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มตัวอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนจำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการสอนตามปกติจำนวน 21 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบทดสอบและชุดการสอนตามหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบทดสอบซึ่งได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 100 คนซึ่งประกอบด้วยคำถาม 60 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 เรื่อง "แรกนาขวัญ" จำนวน 30 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = 0.7009

ฉบับที่ 2 "ถาปีแปลงสาร" จำนวน 30 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น = 0.7020

ส่วนชุดการสอนนั้น ได้นำไปทดลองหาประสิทธิภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 36 คน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มและการวิเคราะห์ความก้าวหน้าทางการเรียนใช้ค่า t -test ในการทดสอบ และชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้

ผลจากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดการสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนโดยการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้ชุดการสอนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0043

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับครู
กับชุดการสอนสำหรับกลุ่มกิจกรรม

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวศิริวรรณ ร่มเย็น

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันศักดิ์ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรพิน พจนานนท์	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอน สำหรับครูกับชุดการสอนสำหรับกลุ่มกิจกรรม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองบัวคิม อำเภอมะนัง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2533 เลือกโดยวิธีการสุ่มเป็นกลุ่มทดลองหนึ่ง 25 คน และเป็นกลุ่มทดลองสอง 25 คน รวม 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามเนื้อหาจากหนังสือ English is fun เล่มที่ 3 บทที่ 8 ได้แก่ ชุดการสอนสำหรับครู มีประสิทธิภาพเท่ากับ .798 และชุดการสอนสำหรับกลุ่มกิจกรรมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.29/80.13 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 0.89

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับครู และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับกลุ่มกิจกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0058

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการทวงและการชั่ง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดการสอนประกอบการบรรยายกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายวิริยะ เรืองสุพิพัฒน์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณพรณ ตันติพิลาผล	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์สันทนต์ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์วัลลภา อาริรัตน์	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การทวงและการชั่ง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนประกอบการบรรยายกับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนสวนหม่อน อำเภอมะนังนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 65 คน เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 33 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 32 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purpose sampling) แล้วใช้วิธีจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยชุดการสอนประกอบการบรรยายวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการทวงและการชั่ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 80.40 / 78.08 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.57 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น 0.82 ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ก่อนทำการสอน 2 สัปดาห์ แล้วให้ครูสอนคณิตศาสตร์คนเดียวกันเป็นผู้ดำเนินการสอนดังนี้ กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนประกอบการบรรยาย และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยใช้การสอนปกติเป็นเวลา 30 คาบเท่ากัน แล้วทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนประกอบการบรรยาย สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนปกติ อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0085

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตโดยใช้
ชุดการสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางเกศินี นิสสัยเจริญ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์อุไรวรรณ อินทรีย์	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ลัดดา ศีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทน
ในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้
ชุดการสอนกับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวนสนุก อำเภอเมือง จังหวัด
ขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ได้มาโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
ของคะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.) ปลายปี ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ของ 8
ห้องเรียน เมื่อวิเคราะห์ด้วย one-way ANOVA พบว่า มีจำนวน 6 ห้องเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สุ่มมาเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน
จำนวน 48 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียนจำนวน 45 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นเอง ได้แก่ชุดการสอนกลุ่มวิชาสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต เรื่อง เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และของใช้ส่วนตัว ที่มีประสิทธิภาพ 80.1/80.4 และ
แบบทดสอบจำนวน 35 ข้อ ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72 รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ คือ
Per-test-Posttest Control Group Design การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน และความคงทนในการเรียนรู้โดยใช้สถิติ t-test

ผลการวิจัย เมื่อทำการทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า
นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการใช้ชุดการสอนและนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนปกติ มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และจากการทดลองทดสอบความคงทนในการเรียนรู้พบว่า นักเรียน
กลุ่มที่เรียนโดยการใช้ชุดการสอน มีความคงทนในการเรียนรู้ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดย
การสอนปกติ

โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

11-0009

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
วิชาเคมี โดยใช้โปรแกรมเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายสาริต สารโกศล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติลาผล	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ่องอาจ ศิลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาเคมี (ว 033) เรื่องอัตราการเกิดปฏิกิริยาเคมี โดยใช้โปรแกรมเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ของโรงเรียนกัลยาณวัตร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่นที่กำลังศึกษาภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2529 ได้มาจากการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster random) แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 43 คน และกลุ่มควบคุม 41 คน รูปแบบการทดลองคือ Non-equivalent control group design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย โปรแกรมเทปโทรทัศน์สำหรับสอนวิชาเคมี เรื่องอัตราการเกิดปฏิกิริยาเคมี ซึ่งมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.86/72.59 มีค่าดัชนีประสิทธิภาพเท่ากับ 0.54 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.50 จำนวน 27 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายระหว่าง .21-.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .25-.79

ผลการทดสอบความแตกต่าง ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) พบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และผลการทดสอบความคงทนในการจำโดยใช้การทดสอบค่า t-test พบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 นั่นคือ การสอนวิชาเคมี เรื่องอัตราการเกิดปฏิกิริยาเคมี โดยใช้โปรแกรมเทปโทรทัศน์ ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำไม่แตกต่างจากการสอนปกติ

11-0026

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอาวรุชของนักศึกษาวิชาทหาร

ระหว่างการสอนปกติกับการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายจิระศักดิ์ สารรัตน์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันต์ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี

กรรมการ

พันโทเทียบ ทานกระโทก

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ และ ด้านทักษะวิชาอาวรุชศึกษา ระหว่างการสอนปกติ กับ การสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์ด้วยวิธีการ สาธิตแบบรวมและวิธีการสาธิตแบบแยก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาทหารชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2532 ของแผนกการฝึกกำลังสำรองจังหวัดทหารบกขอนแก่น จำนวน 105 คน โดยวิธีการสุ่มแบบ สองขั้นตอน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ๆ ละ 35 คน กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนปกติจากครูฝึก กลุ่มที่ 2 ได้รับการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์ วิธีการสาธิตแบบรวม โดยสาธิตทักษะอย่างต่อเนื่อง ไปทีเดียวทุกขั้นตอน ความยาว 8 นาที กลุ่มที่ 3 ได้รับการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์วิธีการสาธิต แบบแยก โดยสาธิตทักษะทีละขั้นตอนแล้วมีการเว้นช่วงเวลาให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามไปทีละขั้นตอน ความยาว 15 นาที ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความรู้และแบบประเมินทักษะเพื่อทดสอบความรู้ทันที หลังจากเรียนและฝึกปฏิบัติจบลง ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน และคะแนนการปฏิบัติทักษะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธี Duncan's Multiple Range Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาทหาร ที่เรียนจากเทปโทรทัศน์วิธีการสาธิต แบบรวม มีผลการเรียนรู้ด้านความรู้ และด้านทักษะสูงกว่านักศึกษาวิชาทหารที่เรียนจากการสอน ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาทหาร ที่เรียนจากเทปโทรทัศน์วิธีการสาธิต แบบแยก มีผลการเรียนรู้ด้านทักษะ สูงกว่านักศึกษาวิชาทหารที่เรียนจากการสอนปกติอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาทหาร ที่เรียนจากเทปโทรทัศน์วิธีการ
สาธิตแบบรวม และนักศึกษาวิชาทหารที่เรียนจากเทปโทรทัศน์วิธีการสาธิตแบบแยก มีผล
การเรียนรู้ด้านความรู้และด้านทักษะ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0047

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาบรูณาการ ของ
นักเรียนพลตำรวจ โรงเรียนตำรวจภูธร 4 โดยการสอนด้วยเทป
โทรทัศน์กับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายชัยพร พุ่มทองคำ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัฒนะหลาม	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล สุวรรณน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการ
บูรณาการ ของนักเรียนตำรวจ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยเทปโทรทัศน์กับกลุ่ม
ควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนพลตำรวจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2534 โรงเรียนตำรวจภูธร 4 อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่นจำนวน 720 คน เลือกโดยการสุ่ม
แบบง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 120 คน กลุ่มควบคุมจำนวน
120 คน รวม 240 คน รูปแบบการวิจัยครั้งนี้คือ Pretest-Posttest Control Design
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 จำนวน 50 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง
พหุบาล เรื่องการพันผ้า และการเคลื่อนย้ายผู้ป่วย ซึ่งมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.11/75.87
และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .60

ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนตำรวจทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบ
ค่า t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนพลตำรวจโดยใช้เทปโทรทัศน์แตกต่าง
จากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทเรียนโปรแกรม

11-0012

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์
กับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายปรัชญา บุญล้ำเลิศ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพวรรณ ตันติพลาผล	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.งามนิตย์ ชาติทอง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์กับการสอนปกติ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กับแผนการเรียนศิลปกรรม คหกรรม อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ซึ่งสอนด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์ และเพื่อสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์ วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บทที่ 3 เรื่อง ทศนิยม ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนศิลปกรรม คหกรรม อุตสาหกรรม และเกษตรกรรม ของโรงเรียนบ้านไผ่ อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น แผนการเรียนละ 2 ห้องเรียน จำนวน 4 ห้องเรียน รวม 180 คน โดยเลือกห้องมาด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามแผนการเรียน และสุ่มห้องเรียนเข้ารับการทดลอง โดยใช้การทดลองแบบ Pretest-posttest control group design และจัดกลุ่มทดลองแบบ Randomized block design สถิติที่ใช้ คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ที่สอนด้วยบทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์ ไม่มีความแตกต่างจากการสอนปกติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กับแผนการเรียนศิลปกรรม คหกรรม อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ซึ่งเรียนแบบบทเรียนโปรแกรมโทรทัศน์ไม่มีความแตกต่างกัน

นอกจากนี้แล้ว บทเรียนแบบโปรแกรมโทรทัศน์ เรื่อง ทศนิยม ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
76.12/73.44 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

11-0016

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต เรื่อง พืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดย
ใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนแบบปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายเรวัตร แสงอุบล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร. ประยูร อาษานาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง พืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนแบบปกติ พร้อมทั้งพัฒนารูปแบบของบทเรียนโปรแกรม ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง พืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอรุณรังษี จังหวัดหนองคาย ปีการศึกษา 2529 เลือกโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 24 คน รวม 48 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทเรียนโปรแกรมและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89 กลุ่มตัวอย่างได้ทดสอบความรู้ก่อนการทดลอง และทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองเรียนจากบทเรียนโปรแกรม ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนแบบปกติ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าทีในการทดสอบพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้บทเรียนโปรแกรมสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0027

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีดนตรีสากล 1 ของ
 นักศึกษาวิชาเอกดนตรีศึกษา ระหว่างการสอนเสริมด้วยบทเรียนโปรแกรม
 ไมโครคอมพิวเตอร์ กับการสอนเสริมปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายรัช รัตนมนตรี

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัธเจ้าหลาม	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทฤษฎีดนตรีสากล 1 ของนักศึกษาวิชาเอกดนตรีศึกษา ที่ได้รับการสอนเสริมจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์กับการสอนเสริมปกติ พร้อมทั้งสร้างโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่แสดงผลเป็นภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา วิชาเอกดนตรีศึกษาชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยครูมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 21 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน รวม 41 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.47-0.81 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33-0.80 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.8350 และโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์สำหรับสอนเสริม ซึ่งเขียนด้วยภาษาเทอร์โบพาสคาล แสดงผลเป็นภาษาไทยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.50/77.00 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6110

การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test ผลปรากฏว่า นักศึกษา กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเสริมจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนเสริมปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่านักศึกษา กลุ่มควบคุมที่เรียนจากโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในทางที่ดี

11-0086

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสุขศึกษา 2 ของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป
กับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายฉัตรชัย ชรรมรัตน์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ่องอาจ ศีลาน้อย

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณัฐศักดิ์ ชีระกุล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสุขศึกษา 2 เรื่องสิ่งเสพติด ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปกับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกพัฒนการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 80 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้เป็นกลุ่มทดลอง 40 คน เรียนจากบทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปและกลุ่มควบคุม 40 คน เรียนจากการสอนปกติ เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ เรื่องสิ่งเสพติด บุหรี่ และสุรา โดยจัดให้เรียนในตอนเดียวกันต่อเนื่องไปจนจบทั้งเรื่อง ใช้เวลาเรียน 25 นาที รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ คือ The Pretest-Posttest nonequivalent groups design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วย บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทป เรื่องสิ่งเสพติด ซึ่งมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88/80 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.60 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.57 จำนวน 50 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.12-0.40 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสิ่งเสพติด วิชาสุขศึกษา 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมสไลด์เทปสูงกว่าการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สไลด์

11-0004

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของรูปแบบการบรรยายประกอบสไลด์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาชีววิทยา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายไพโรจน์ คงเรืองศรี

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชบาน

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติพลาผล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบคำบรรยายแบบเสียงบรรยายชาย เสียงบรรยายหญิง เสียงบรรยายคู่ชายและหญิง และแบบสนทนาชายและหญิง กับการสอนตามปกติ วิชาชีววิทยาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาบิณฑุม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 เลือกโดยวิธีการสุ่มเป็นกลุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 40 คน รวม 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และสไลด์ประกอบคำบรรยาย 4 แบบ คือ สไลด์ประกอบคำบรรยายแบบเสียงบรรยายชาย แบบเสียงบรรยายหญิง แบบเสียงบรรยายคู่ชายและหญิงและแบบสนทนาชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างได้ทดสอบความรู้ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์และทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองทันที กลุ่มทดลองเรียนจากสไลด์แบบต่าง ๆ กลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนปกติ

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดองค์ประกอบเดียวและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ แบบ Newman Keuls

ผลการวิจัยพบว่า :

1. กลุ่มนักเรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบคำบรรยายเสียงบรรยายชาย เสียงบรรยายหญิง เสียงบรรยายคู่ชายและหญิง และแบบสนทนาชายหญิง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. กลุ่มนักเรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบคำบรรยาย แบบสนทนาชายและหญิง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนจากสไลด์ประกอบคำบรรยายเสียงบรรยายชาย เสียงบรรยายหญิง และเสียงบรรยายคู่ชายและหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. กลุ่มนักเรียนที่เรียนจากสไลด์ประกอบคำบรรยายแบบเสียงบรรยายชาย เสียงบรรยายหญิงและเสียงบรรยายคู่ชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0070

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ ของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ระหว่างการนำเสนอสไลด์แบบ
แบบเลื่อนภาพกับแบบปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายพรชัย มุขดี

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ สีลาน้อย

ประธานกรรมการ

อาจารย์ณัฐศักดิ์ ชีระกุล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ และความคงทนในการจำ
เรื่องเครื่องมือวัด วิชางานฝึกฝีมือ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่เรียน
จากสไลด์แบบเลื่อนภาพและแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนต้นปีการ
ศึกษา 2536 วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น จำนวน 80 คน
ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)
แล้วสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากสไลด์แบบเลื่อนภาพ
และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่เรียนจากสไลด์แบบปกติ กลุ่มละ 40 คน รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ คือ
The Pretest-Posttest Equivalent-Group Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งผู้
วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้สำหรับการทดสอบก่อนเรียน
หลังเรียน และสำหรับวัดความคงทนในการจำ สไลด์แบบเลื่อนภาพและแบบปกติ วิเคราะห์
ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการนำเสนอสไลด์แบบ
เลื่อนภาพแตกต่างจากกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการนำเสนอสไลด์แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 และความคงทนในการจำของกลุ่มทดลองที่ 1 แตกต่างจากกลุ่มทดลองที่ 2
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0074

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา เซลล์พยาธิวิทยา ของ
นักศึกษาคณะเทคนิคการแพทย์ โดยใช้สไลด์เทปกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางดุชนิ มุสิกโปดก

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณพร ตันติพิลาผล	ประธานกรรมการ
อาจารย์ณัฐศักดิ์	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล สุวรรณน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเซลล์พยาธิวิทยา เรื่อง กายวิภาคและจุลกายวิภาคของอวัยวะสืบพันธุ์สตรีในภาวะปกติและเซลล์วิทยาของอวัยวะสืบพันธุ์ในภาวะปกติ โดยการสอนด้วยสไลด์เทปกับการสอนปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีต่อการสอนด้วยสไลด์เทป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาคณะเทคนิคการแพทย์ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2536 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย และสุ่มเข้ากลุ่มทดลองที่เรียนจากสไลด์เทป จำนวน 25 คน กลุ่มควบคุมเรียนตามปกติ 25 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เรียนได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยสไลด์เทป ซึ่งมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.75 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30 กับ 0.79 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.30 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อสไลด์เทปมีค่าความเชื่อมั่น 0.87 รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ คือ Pretest-Posttest Control Group Design วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ค่าสถิติ t -test

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนจากสไลด์เทปมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนจากการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษากลุ่มทดลองมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีต่อการสอนด้วยสไลด์เทป

หน่วยการเรียนรู้การสอน

11-0015

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
เรื่อง การจัดระบบการเรียนการสอน และการสื่อความหมาย โดยใช้
หน่วยการเรียนรู้กับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายเมธี จัตราทอง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภีบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ่องอาจ ศีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เรื่องการจัดระบบการเรียนการสอนและการสื่อความหมาย โดยใช้หน่วยการเรียนรู้กับการสอนปกติ รวมถึงการวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน

การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสื่อการสอน ภาคเรียนที่สองปีการศึกษา 2529 โดยการเลือกนักศึกษามา 2 ห้องเรียน สุ่มห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองมี 33 คน กลุ่มควบคุมมี 34 คน กลุ่มทดลองสอนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้ และการสอนปกติ ทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ครั้ง คือ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ เพื่อวัดความทรงจำหลังการทดลองยังทำการวัดเจตคติต่อหน่วยการเรียนรู้การสอนของกลุ่มทดลองอีกด้วย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน

11-0034

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้
เรื่อง "ป่าไม้" ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้หน่วยการ
เรียนการสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาววัลภา สุวรรณชาศรี

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิวาสสุข

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณา สุกรีพวงค์

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง ป่าไม้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านผึ้ง อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 64 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple randomnessampling) โดยจับสลากแล้วแบ่งกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วยหน่วยการเรียนการสอน แบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ซึ่งกลุ่มทดลองเรียนจากการสอนปกติ รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบ Pretest-Posttest Control Group Desing นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนำมา เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสถิติ โดยใช้ t-test

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนการสอนสูงกว่านักเรียน ที่เรียนจากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

11-0054

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพ เรื่อง กฎและวงจรไฟฟ้ากระแสตรง ที่เรียนจากหน่วยการเรียน
การสอนกับการสอนปกติ

ผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายบัณฑิต สมจิตร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคเข้าหลาม	กรรมการ
อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เรื่องกฎและวงจรไฟฟ้ากระแสตรง ที่เรียนจากหน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองต่อหน่วยการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 60 คน แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แล้วสุ่มแบ่งออกเป็น 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน สุ่มห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม อีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองเรียนจากหน่วยการเรียนการสอน และกลุ่มควบคุมสอนตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย หน่วยการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ 80.07/79.78 และมีดัชนีประสิทธิภาพ 0.76 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหน่วยการเรียนการสอน รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ใช้ Pretest-Posttest Control Group Design นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ t-test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนจากหน่วยการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อหน่วยการเรียนการสอน

11-0059

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า
ภายในบ้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้หน่วยการเรียนรู้
การสอนกับการสอนแบบกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายสุทธิศักดิ์ เคลือบสูงเนิน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม ไชยวรรณ	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล สุวรรณน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะปฏิบัติ วิชาช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน เรื่องการซ่อมเตารีดไฟฟ้าแบบอัตโนมัติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนแบบกติ รวมถึงการศึกษาค้นคว้าเห็นของนักเรียนที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาอุตสาหกรรมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนโพธิ์ทองวิทยา อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา โดยให้นักเรียนสมัครเข้ารับการทดลองแล้วทำการสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีการจับสลาก จำนวน 60 คน แล้วจับสลากเข้าเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน รูปแบบการวิจัยครั้งนี้คือ Randomized Control Group Pretest Posttest Design กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนด้วยการสอนแบบกติ ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และทดสอบปฏิบัติหลังจากที่เรียนจบทุกเนื้อหาแล้ว รวมทั้งวัดความคิดเห็นของกลุ่มทดลองที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Microstat Program

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่เรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน เรื่อง การซ่อมเตารีดไฟฟ้าแบบอัตโนมัติ สูงกว่านักเรียนที่เรียนจาก การสอนแบบกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอน มีผลของทักษะปฏิบัติดีกว่า นักเรียนที่เรียนจาก การสอนแบบกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

11-0066

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง โรคเอดส์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายนิตชัย แสนอุบล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ	ศิลาน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต	วัดเข้าหลาม	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม	ไชยวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง "โรคเอดส์" ที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านตาดวิทยา ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วสุ่มแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองเรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอน กลุ่มควบคุมเรียนโดยการสอนปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้การสอนที่มีประสิทธิภาพ 82.20/82.20 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีความเชื่อมั่น .83 และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ใช้ Pretest Posttest Control Group Design นำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนจากหน่วยการเรียนรู้การสอน มีความคิดเห็นที่ดีต่อหน่วยการเรียนรู้การสอน

11-0068

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 เรื่อง โรคเอดส์ โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางลมุล ฮอสุงเนิน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติพิลาผล ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.งามนิตย์ ชาติทอง กรรมการ

อาจารย์สมาลี ชัยเจริญ กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง โรคเอดส์ โดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนกับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพินิจสามัคคี 1 อำเภอพินาย จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากร 4 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม แล้วสุ่มห้องเรียนเข้ารับวิธีการสอนโดยได้กลุ่มควบคุม 1 ห้อง กลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มทดลองเรียนจากการสอนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้การสอน จำนวน 3 หน่วยย่อยมีประสิทธิภาพ 88.44/83.93 และแบบทดสอบคู่ขนานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ คือ Pretest-Posttest Control Group Design วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโรคเอดส์ แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนรู้การสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ

11-0080

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่อง น้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนด้วยหน่วย การเรียนการสอนกับการสอนแบบ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวอิทธิ อังคทะวานิช

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชพาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ลัดดา สีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่องน้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนด้วยหน่วยการเรียน การสอนกับการสอนแบบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสนามบิน อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 80 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยการ สุ่มห้องเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 80 คน แล้วแบ่งออกเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยวิธีการจับสลาก กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้การสอนด้วยหน่วย การเรียนการสอน กลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้การสอนแบบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย หน่วยการเรียนการสอน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความ คงทนในการเรียนรู้ และแผนการสอนแบบ รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ใช้ Pretest-Posttest Control Group Design มีคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ โดยใช้ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนด้วยหน่วยการเรียนการสอน มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนด้วยหน่วยการเรียนการสอนมีความคงทน ในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-00SS

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบเทคนิค 2 ของ
นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการ
การสอนปกติ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายวิทยา นิลกำเเนิด

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ	ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต	วัดเจ้าหลาม	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.งามนิตย์ ธาตุทอง		กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบเทคนิค 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้หน่วยการเรียนการสอนกับการสอนปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองต่อหน่วยการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียนห้องเรียนละ 30 คน แล้วสุ่มเข้ารับการทดลองเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง และกลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มทดลองเรียนจากหน่วยการเรียนการสอน และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย หน่วยการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ 81.58/81.23 และค่าดัชนีประสิทธิผล 0.75 แบบทดสอบคู่ขนานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 และแบบเติมภาพและข้อความให้สมบูรณ์ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.90 ส่วนแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหน่วยการเรียนการสอนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.51 รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้ ใช้ Pretest-Posttest Control Group Design วิเคราะห์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัย พบว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้หน่วยการเรียนการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนจากการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษากลุ่มทดลองมีความคิดเห็นที่ดีต่อหน่วยการเรียนการสอน

การวิจัยเกี่ยวกับการเลือกและการใช้สื่อการสอน

กราฟิก

00-0087

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอภาพโปรงใส
ที่มีต่อความก้าวหน้าในการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ วิชา
วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวพรสุข พลสงคราม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ สันทัศน์ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

กรรมการ

รองศาสตราจารย์ จวีวรรณ นาระศล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าในการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องการเจริญเติบโต และการสืบพันธุ์ของพืช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ และไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอภาพโปรงใส และที่ได้รับการเสนอภาพโปรงใสรูปแบบต่างกัน รวมทั้งสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการนำภาพโปรงใสมาใช้ในการกระบวนการเรียนการสอน วิชาวิทยาศาสตร์ ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ 2x2 Factorial Design กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 160 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกสีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ใช้วิธีการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster random sampling) สุ่มมา 4 ห้องเรียน จากทั้งหมด 6 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รับการทดลอง ดังนี้ กลุ่มทดลองที่ 1 เสนอภาพโปรงใสแบบการซ้อนภาพ ที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเรียน กลุ่มทดลองที่ 2 การเสนอภาพโปรงใสแบบการซ้อนภาพ ที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเรียน กลุ่มทดลองที่ 3 การเสนอภาพโปรงใสแบบการบังภาพที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเรียน กลุ่มทดลองที่ 4 การเสนอภาพโปรงใสแบบการบังภาพ ที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยภาพโปรงใส 2 แบบ คือภาพโปรงใสแบบการซ้อนภาพ และภาพโปรงใสแบบบังภาพ โดยภาพโปรงใส มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.603 แบบทดสอบเป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ความคิดเห็นเป็นแบบ Likert Scale มีค่าความเชื่อมั่น .69

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two - way analysis of variance) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความก้าวหน้าในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (ว 102) เรื่องการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์ของพืช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับและไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอภาพโปรงใส ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความก้าวหน้าในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (ว 102) เรื่องการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์ของพืช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเสนอภาพโปรงใสรูปแบบต่างกัน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. ความคงทนในการเรียนรู้ วิชาวิทยาศาสตร์ (ว 102) เรื่องการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์ของพืช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับและไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนภาพแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอภาพโปรงใส ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ความคงทนในการเรียนรู้ วิชาวิทยาศาสตร์ (ว 102) เรื่องการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์ของพืช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเสนอภาพโปรงใสรูปแบบต่างกัน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

5. นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในทางบวก ต่อการนำภาพโปรงใสมาใช้ในการกระบวนการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์

คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

00-0082

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการเรียนรู้เป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายอนนท์ อุ่นผาง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์สันต์ ภิบาลสุข

กรรมการ

อาจารย์ ดร. วชิระ อินทร์อุดม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ เรื่องเวกเตอร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการเรียนรู้เป็นรายบุคคลกับการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมแพศึกษา อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 90 คน แบ่งเป็นสามกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 30 คน คือ 1.เรียนเป็นรายบุคคล 2.เรียนเป็นกลุ่มย่อยสองคน 3.เรียนเป็นกลุ่มย่อยสามคน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่มจากทั้งหมดหกห้องเรียน สุ่มมาสองห้องจากนั้นจัดเข้ากลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วย 1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .21-.78 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง /72.00 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .58

วิธีการเรียน สามวิธี คือ 1.เรียนแบบเป็นรายบุคคล ใช้คอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง 2.เรียนเป็นกลุ่มย่อยสองคนใช้คอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง 3.เรียนเป็นกลุ่มย่อยสามคนใช้คอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง การเรียนแต่ละวิธีสามารถใช้เวลาในการเรียนติดต่อกันไม่เกิน 100 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบของค้ำประกอบเดียว (one-way analysis of variance) ผลการวิจัย พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

11-0007

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบโครงเรื่องที่มีต่อการเรียนรู้ ของ
นักศึกษา โครงการอบรมครูประจำการทางการศึกษา โดยใช้โทรทัศน์
เพื่อการสอน

ผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายกมลศิลป์ ชาดา

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติพลาผล	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.จรียา เสดบุตร	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชบาน	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบโครงเรื่อง 3 ลำดับ คือ ลำดับก่อน ระหว่าง และหลังการเสนอเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนที่มีต่อการใช้สื่อ ประเภทเครื่องฉาย กลุ่มตัวอย่างเป็นครูประจำการที่เป็นนักศึกษาโครงการอบรมครูประจำการทางการศึกษาของวิทยาลัยครูเลย วิชาเอกประถมศึกษา ปีการศึกษา 2527 จำนวน 120 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้สูงและต่ำ ซึ่งอาศัยเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มจากคะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average) โดยกลุ่มทดลองได้รับสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อน ระหว่าง และหลังการศึกษาจากเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน การทดสอบกระทำทันทีภายหลังการทดลอง โดยใช้แบบประเมินผลด้านปฏิบัติ และผู้ประเมินผล 3 ท่าน ดำเนินการทดลอง ดำเนินการแบบ 2 x 3 แฟกทอเรียล สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธีการ Newman-Keuls

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบโครงเรื่องที่ให้ก่อน ระหว่าง และหลังการศึกษาจากเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบโครงเรื่องที่ให้ระหว่าง มีผลการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มที่ให้หลังและก่อนการศึกษาจากเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนตามลำดับ และพบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้สูงกับกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้ต่ำ มีปริมาณการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่มีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า สิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดที่ใช้ประกอบเทปโทรทัศน์ เพื่อการสอนในระดับต้นๆ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัยและมีผลแตกต่างกันในผู้เรียนที่มีระดับความสามารถต่ำลงด้วย

11-0035

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่องก่อนและ
หลังการเสนอเทปโทรทัศน์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ วิชาสังคมศึกษา ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายชวน ภาลรังกุล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. สุพรรณพรณ ดันติผล	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดา ศีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง ที่มีลำดับการนำเสนอก่อนและนำเสนอหลังการเรียนจากเทปโทรทัศน์ ที่มีผลต่อการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2523 ของโรงเรียนน้ำพองศึกษาอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 5 ห้องเรียนรวม 180 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster - random sampling) และดำเนินการทดลองแบบ The pretest-posttest-nonequivalent control group design โดยให้กลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากเทปโทรทัศน์เพียงอย่างเดียว ส่วนกลุ่มทดลองได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อ และแบบโครงเรื่อง ที่มีลำดับการนำเสนอก่อนและนำเสนอหลังการเรียนจากเทปโทรทัศน์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบหนึ่งองค์ประกอบ (One way analysis of variance) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two way analysis of variance)

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง ที่มีการนำเสนอก่อน และนำเสนอหลังการเรียนจากเทปโทรทัศน์ กับกลุ่มผู้เรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์โดยไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติ ไม่แตกต่างกัน และพบว่าชนิดของสิ่งช่วยจัดมโนคติ และ ลำดับการนำเสนอสิ่งช่วยจัดมโนคติไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

11-0040

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบต่าง ๆ ก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์
ที่มีผลต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำวิชาวิทยาศาสตร์ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายมนพ สกลศิลป์ศิริ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันต์ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
รองศาสตราจารย์จวีวรรณ นาระศล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบต่าง ๆ คือแบบเรื่องย่อ แบบโครงเรื่อง และแบบคำถามเชิงอัตนัย ก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ที่มีต่อผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องการสืบพันธุ์ของสัตว์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการนำเทปโทรทัศน์มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1(ม.1) ที่กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนน้ำพองศึกษา อำเภอน้ำพองศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 150 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) และดำเนินการทดลองแบบ The Pretest-posttest Equivalent Group Design โดยให้กลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากเทปโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้รับ สิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ ส่วนกลุ่มทดลองจะได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติต่างแบบกันก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ คือกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับแบบเรื่องย่อ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับแบบโครงเรื่องและกลุ่มทดลองแบบที่ 3 ได้รับแบบคำถามเชิงอัตนัย

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว (One way analysis of variance) และการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparison test) ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบต่าง ๆ คือแบบเรื่องย่อ แบบโครงเรื่อง และแบบคำถามเชิงอัตนัยกับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มนักเรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบคำถามเชิงอัตนัยมีผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติต่างแบบกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มนักเรียน

ที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบคำถามเชิงอรรถัย มีผลการเรียนรู้และความ
คงทนในการจำ สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอ
เทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า
นักเรียนมีความคิดเห็นที่ต่อการนำเสนอเทปโทรทัศน์ มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน
วิชาวิทยาศาสตร์

11-0041

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอวิทัศน์ที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ วิชาวิสัญญีวิทยา ของนักศึกษาแพทย์ปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายสันติพงศ์ แสนรักษ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัตะเข้าหลาม	กรรมการ
รองศาสตราจารย์นายแพทย์ชำนาญ ประเสริฐช่วง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่องก่อนการเสนอวิทัศน์ ที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทน ในการจำวิชาวิสัญญีวิทยา ของนักศึกษาแพทย์ปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแพทย์ปีที่ 5 คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 กลุ่ม รวม 48 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ตามระบบการศึกษา แบบกลุ่มย่อยหมุนเวียนตามรายวิชา แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่มย่อย และกลุ่มควบคุม 3 กลุ่มย่อย โดยให้กลุ่มทดลองศึกษาเนื้อหาจาก วิทัศน์ที่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่อง ก่อนนำเสนอเนื้อหาและกลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากวิทัศน์ที่ไม่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ วิทัศน์เรื่องการใส่ยาหย่อนกล้ามเนื้อ ตามหลักสูตรวิชาวิสัญญีวิทยา เนื้อเรื่องจะเป็นวิทัศน์ชุดเดียวกัน แตกต่างกันเพียงชุดที่นำไปใช้กับกลุ่มทดลอง จะมีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่องนำเสนอตอนต้น เรื่องส่วนกลุ่มควบคุม จะไม่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติ เครื่องมืดังกล่าว ได้ผ่านการตรวจแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญ และคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปทดลองหาประสิทธิภาพได้ค่าดัชนีประสิทธิภาพ .53 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ มีค่าความยากง่ายระหว่าง .23 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่อง ก่อนนำเสนอเนื้อหา กับกลุ่มผู้เรียนไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับความคงทน ในการจำปรากฏว่าได้ผลที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0042

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง ก่อนการเสนอ
เทปโทรทัศน์ที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ วิชาสื่อการสอน
สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายบุญธรรม คำสมหมาย

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์สันศักดิ์ ภิบาลสุข	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม คัดชัย	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความ
คงทนในการจำวิชาสื่อการสอน เรื่องวิทยุโทรทัศน์และเทปโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ที่เรียนโดยได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่องก่อนการเรียนจากเทปโทรทัศน์
กับที่เรียนจากเทปโทรทัศน์โดยไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติ และเพื่อสอบถามความคิดเห็นของ
นักศึกษาเกี่ยวกับการนำเทปโทรทัศน์มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนในวิชาสื่อการสอน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ที่เรียนวิชาสื่อการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น
3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน โดยวิธีการใช้ตารางเลขกลุ่ม ดำเนินการทดสอบแบบ The
Pretest-Posttest Equivalent Control Group Design โดยให้กลุ่มที่ 1 และ
กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อ และแบบโครงเรื่อง
ก่อนเรียนเนื้อหาจากเทปโทรทัศน์ กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมเรียนเนื้อหาจากเทปโทรทัศน์
โดยไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองประกอบด้วย (1) แบบ
ทดสอบ สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง
0.29 ถึง 0.76 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.21 ถึง 0.53 และมีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.78 (2) เทปโทรทัศน์เนื้อหาที่เรียน เรื่อง วิทยุโทรทัศน์และเทปโทรทัศน์
มีความยาว 35 นาที มีประสิทธิภาพโดยมีค่าดัชนีประสิทธิภาพเท่ากับ 0.545 (3) เทป
โทรทัศน์ สิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่องความยาวเรื่องละ 7 นาทีลำดับ
ไว้ส่วนต้นของเทปโทรทัศน์เนื้อหาที่เรียน (4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยว
กับการนำเอาเทปโทรทัศน์มาใช้ ในกระบวนการเรียนการสอนวิชาสื่อการสอน

ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรู้ความคงทนในการจำโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว (One way analysis of variance) วิเคราะห์ผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ Microstat ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มนักศึกษาที่เรียน วิชาสื่อการสอนเรื่องวิทยุโทรทัศน์และเทปโทรทัศน์ โดยได้รับสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ แบบเรื่องย่อและแบบโครงเรื่อง กับนักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเทปโทรทัศน์มาใช้ในการกระบวนการเรียนการสอน วิชาสื่อการสอนนักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78 ขึ้นไป) มีความเห็นด้วยอย่างยิ่งที่มี การนำ เทปโทรทัศน์มาใช้ในการเรียนการสอนวิชาสื่อการสอน

บทเรียนโปรแกรม

11-0008

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบต่าง ๆ ก่อนการเรียนรู้จาก
บทเรียนแบบโปรแกรมที่มีต่อการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายธิตีรัตน์ ส่งถาวรทรัพย์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณ ตันติผลาผล	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งามนิตย์ ธาตุทอง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้สิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดแบบต่าง ๆ ก่อนการเรียนรู้ จากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีต่อการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนเทศบาลสามเหลี่ยม อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 128 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ๆ ละ 32 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มควบคุมเรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรม ที่ไม่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอด กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 เรียนจากบทเรียนโปรแกรม ที่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้แบบโครงเรื่อง กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้แบบสรุปย่อเรื่อง กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 3 เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้แบบคำถามเชิงอัตนัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และบทเรียนแบบโปรแกรม ซึ่งมีประสิทธิภาพ 82.39/78.07

แบบแผนของการวิจัยที่ใช้ คือ Pretest-posttest control group design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดองค์ประกอบเดียว เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า :

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้ 3 แบบ คือ แบบโครงเรื่อง แบบสรุปย่อเรื่อง และแบบคำถามเชิงอัตนัย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนจากบทเรียนแบบ

โปรแกรม ที่ไม่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีสิ่งช่วยจัดความคิดรวบยอดก่อนการเรียนรู้ 3 แบบ คือ แบบโครงเรื่อง แบบสรุปย่อเรื่อง และแบบคำถามเชิงอัตนัย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สไลด์

11-0002

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้สิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ดิสต-จักษ์สัมพันธ์แบบต่าง ๆ ก่อนการ
เสนอสไลด์เทปที่มีต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายพีระพงษ์ พิมพ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิวาสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติผลาผล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.งามนิตย์ ชาติทอง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำ
ของผู้เรียนที่ไม่ได้รับ และได้รับสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ดิสต-จักษ์สัมพันธ์สามแบบ ก่อนการเสนอ
สไลด์เทป กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2528 ของโรงเรียนจันทรเบกษาอนุสรณ์ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 4 ห้องเรียน รวม 144 คน
ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม ดำเนินการทดลองแบบทดสอบหลังการทดลอง และมีกลุ่มควบคุม
(Post-test Only Control Group Design) โดยให้กลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากสไลด์เทป
เพียงอย่างเดียว และกลุ่มทดลองได้รับสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ดิสต-จักษ์สัมพันธ์สามแบบคือ แบบเรื่องย่อ
แบบโครงเรื่องและแบบคำถามเชิงอัตนัยก่อนการเสนอสไลด์เทป การทดสอบกระทำทันทีภายหลัง
การทดลอง และภายหลัง 2 และ 4 สัปดาห์ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนแบบของค้ำประกอบเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยวิธี Newman-Keuls Test

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้รับและ
ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนทัศน์ดิสต-จักษ์สัมพันธ์แบบต่าง ๆ ก่อนการเสนอสไลด์เทปแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำสูงกว่า
กลุ่มควบคุม

11-0051

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของสิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอสไลด์แบบ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางกาญจนา สุเมธ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันศักดิ์ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

กรรมการ

อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง น้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนจากสไลด์แบบที่ไม่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติ และที่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อ แบบโครงเรื่อง และแบบคำถามเชิงอัตนัยก่อนการเสนอสไลด์แบบ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนวังสะพุง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 4 ห้องเรียน รวม 120 คน ใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่มสุ่มนักเรียน 4 ห้องเรียนจากนักเรียนทั้งหมด 5 ห้องเรียน เป็นกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน สุ่มให้เข้ารับสิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอสไลด์แบบ 3 แบบที่แตกต่างกัน คือกลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากสไลด์แบบที่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบเรื่องย่อ กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนจากสไลด์แบบที่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบโครงเรื่อง กลุ่มทดลองที่ 3 เรียนจากการเสนอสไลด์แบบที่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัย และกลุ่มทดลองที่ 4 เรียนจากการเสนอสไลด์แบบที่ไม่มีสิ่งช่วยจัดมโนคติก่อนการเสนอสไลด์แบบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ สไลด์แบบเรื่องน้ำ ซึ่งมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.60 และสไลด์แบบสิ่งช่วยจัดมโนคติ 3 แบบ คือ แบบเรื่องย่อ แบบโครงเรื่อง แบบคำถามเชิงอัตนัย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.83 กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ และทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง 1 วัน จากนั้น ในระยะใบ 2 สัปดาห์จึงทำแบบทดสอบความคงทนในการจำ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ โดยใช้ Newmann-Keuls

11-0061

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของตำแหน่งสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยในสไลด์แบบ เรื่อง "น้ำ" ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถทางการเรียนรู้แตกต่างกัน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวพรพิมล ทักษะวรบุตร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณพรณ	ต้นดิฬาลผล	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์	แย้มตรี	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดา	สีลาน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้สูง และต่ำ ที่ไม่ได้รับ และได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยที่ให้อ่าน ระหว่าง และหลังการศึกษาจากสไลด์แบบ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนรู้ กับตำแหน่งของสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยในสไลด์แบบ เรื่อง "น้ำ" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสนามบิน อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 4 ห้องเรียน รวม 120 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และดำเนินการทดลองแบบ The Multigroup Posttest-Only Design โดยให้ศึกษาจากสไลด์แบบเพื่อการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .70 คือให้กลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากสไลด์แบบเพื่อการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัย ส่วนกลุ่มทดลองจะได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยในสไลด์แบบ 3 ตำแหน่งแตกต่างกัน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับก่อนการเสนอเนื้อหา กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับระหว่างการเสนอเนื้อหา และกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับหลังการเสนอเนื้อหา การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two-way analysis of variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของ Newman Kuels Test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเรื่อง น้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากสไลด์แบบที่ไม่ได้รับ และได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยในตำแหน่งที่ต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพบความแตกต่างดังนี้ กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถามเชิงอัตนัยก่อนการเสนอเนื้อหา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด โดยสูงกว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับหลัง และระหว่างการเสนอเนื้อหาตามลำดับ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติ ในการศึกษาจากสไลด์แบบมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ต่ำสุด

นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติแบบ
คำถามเชิงอัตนัย ที่ให้หลังการเสนอเนื้อหา กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้รับสิ่งช่วยจัดมโนคติอีกด้วย และ
พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนรู้ กับตำแหน่งช่วยจัดมโนคติแบบคำถาม
เชิงอัตนัยจากการนำเสนอในสไลด์ค่ะ

11-0069

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้สไลด์แบบสอนคำศัพท์ก่อนและระหว่างการอ่าน
เนื้อเรื่อง

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายบัณฑิต สิงจานสงค์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภีบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ณัฐศักดิ์ ชีระกุล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สนใจ ไชยบุญเรือง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการสอนคำศัพท์ด้วยสไลด์แบบ ก่อนการอ่านและระหว่าง
การอ่านเนื้อเรื่อง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุเทพพิสัย อำเภออุทุมพรพิสัย
จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 50 คน แล้ว
ใช้วิธีการสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 25 คนโดยกลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากการใช้สไลด์แบบ
สอนคำศัพท์ล่วงหน้าก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนจากการใช้สไลด์แบบสอนคำศัพท์
ระหว่างการอ่านเนื้อเรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ สไลด์แบบจำนวน 3 เรื่อง คือ เรื่อง
WHO BROKE THE TOY ? , WENT SHOPPING และ WHO'S LOST A HANDKERCHIEF?
มีค่าดัชนีประสิทธิผล .53, .52 และ .53 ตามลำดับ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
ทั้ง 3 เรื่อง มีค่าความเชื่อมั่น .70, .73 และ .74 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ
t-test

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการใช้สไลด์แบบ
สอนคำศัพท์ก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง และนักเรียนที่เรียนจากการใช้สไลด์แบบสอนคำศัพท์
ระหว่างการอ่านเนื้อเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ
นักเรียนที่เรียนโดยการ ใช้สไลด์แบบสอนคำศัพท์ระหว่างการอ่านเนื้อเรื่อง มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการ ใช้สไลด์แบบสอนคำศัพท์ก่อน
การอ่านเนื้อเรื่อง

การวิจัยการผลิตสื่อการสอน

กราฟิก

11-0024

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของรูปแบบการดูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายชนพงศ์ เศรษฐวิวรรณ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณ ดันติผลาผล	กรรมการ
อาจารย์วรกิต วัตรเข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษารูปแบบของภาพการดูต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสื่อสารและการคมนาคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า และศึกษารูปแบบของภาพการดูที่นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าชอบ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า จากโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 127 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่ม ดำเนินการทดลองโดยการสอบถามความชอบต่อรูปแบบของภาพการดูสามรูปแบบ แบ่งเด็กเป็นกลุ่มตามความชอบของการดูแต่ละรูปแบบ จำนวนแบบละ 32 คน รวม 96 คน และกำหนดเป็นกลุ่มควบคุม 31 คน

กลุ่มทดลองมีความชอบการดู แต่ละแบบ อ่านเนื้อหาเรื่องที่มีการดูประกอบกลุ่มละหนึ่งแบบ คือ แบบเลียนของจริง แบบล้อของจริง และแบบโครงร่าง ส่วนกลุ่มควบคุม อ่านเนื้อหาเรื่องเดียวกันแต่ไม่มีภาพการดู หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบดำเนินการทดลองแบบทดสอบหลังการทดลอง และมีกลุ่มควบคุม (Post-test Only Control Group Design) โดยให้กลุ่มควบคุมศึกษาเนื้อหาจากเอกสารเพียงอย่างเดียว และกลุ่มทดลองศึกษาจากการดูประกอบเนื้อหาสามรูปแบบ คือ การดูแบบเลียนของจริง การดูแบบล้อของจริง และการดูแบบโครงร่าง การทดสอบกระทำทันทีภายหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต และทดสอบ Chi-Square วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยวิธี Newman-Keuls Test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงชอบการดูแบบเลียนของจริงมากที่สุด นักเรียนชายชอบการดูแบบล้อของจริงมากที่สุด ส่วนแบบโครงร่างนั้น ทั้งชายและหญิงมีความชอบต่อ

รูปแบบของภาพใกล้เคียงกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสื่อสารและคมนาคม กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ที่เรียนจากการ์ตูนทั้งสามรูปแบบมีค่าเฉลี่ย สูงกว่ากลุ่มควบคุมตามลำดับ ดังนี้ คือ กลุ่มที่ใช้การ์ตูนแบบเลียนของจริง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 17.97 กลุ่มที่ใช้การ์ตูนแบบโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตลำดับที่สอง คือ 16.66 และกลุ่มที่ใช้การ์ตูนแบบล้อของจริงมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเป็น 15.59 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต 9.39 จากข้อมูลค่าเฉลี่ยเลขคณิตการใช้การ์ตูนแบบเลียนของจริง แตกต่างจากค่าเฉลี่ยเลขคณิตของทุกกลุ่ม หากจำแนกเป็นเพศก็จะพบว่า ค่าเฉลี่ยเลขคณิตมีโครงสร้างเฉลี่ยเลขคณิต ในกลุ่มการ์ตูนแบบเลียนของจริง โครงสร้างล้อของจริง และกลุ่มควบคุมตามลำดับ การใช้การ์ตูนแบบเลียนของจริงให้ผลแตกต่างไปจากทุกรูปแบบของทุกกลุ่ม มากกว่าวิธีอื่น ๆ ทั้งหมด

เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากการ์ตูนแบบเลียนของจริง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ใช้การ์ตูนแบบอื่น ๆ รวมทั้งกลุ่มควบคุมด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0078

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ระหว่างการอ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จักกับภาพการ์ตูนที่เด็ก
ไม่รู้จัก

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวกษมา แก้วคำ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ้อจ จีลาน้อย

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉัตรศักดิ์ ชีรกุล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการอ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก. หนังสือที่มี
ภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จักและหนังสือแบบเรียนปกติ (2) ศึกษาความชอบภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก
กับภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสนามบิน อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งได้จากการ
สุ่มอย่างง่าย จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน เสร็จแล้วสุ่มแต่ละห้องเข้า
วิธีการทดลอง โดยกลุ่มทดลองที่ 1 อ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก กลุ่มทดลองที่ 2
อ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก และกลุ่มควบคุม อ่านหนังสือแบบเรียน เครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย 1) หนังสือที่มีภาพการ์ตูน
ที่เด็กรู้จัก มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.49/81.05 2) หนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก
มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.96/82.84 3) แบบทดสอบวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
เรื่องเป็นผู้มีมารยาท มีค่าความเชื่อมั่น .83 4) แบบสอบถามความชอบภาพการ์ตูน และ
5) แบบสอบถามความรู้จักภาพการ์ตูนโดราเอมอน กลุ่มทดลองสองกลุ่ม ได้ตอบแบบสอบถาม
ความรู้จักภาพการ์ตูนโดราเอมอนแล้วได้รับการทดลอง โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 อ่านหนังสือ
ที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก. กลุ่มทดลองที่ 2 อ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก และกลุ่ม
ควบคุมอ่านหนังสือแบบเรียนปกติ หลังจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอ่านเนื้อหาจบ ก็ได้ทำ
แบบทดสอบหลังเรียนทันที เสร็จแล้วให้กลุ่มทดลองที่ 1 ดูหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก
และกลุ่มทดลองที่ 2 ดูหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก สลับกัน จากนั้นจึงให้ตอบแบบสอบถาม
ความชอบภาพการ์ตูน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way
analysis of variance) และวิเคราะห์ค่าร้อยละของความชอบภาพการ์ตูน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการอ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก ไม่แตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน จากการอ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนทั้งสองรูปแบบ แตกต่างจากการอ่านหนังสือแบบเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่อ่านหนังสือที่มีภาพการ์ตูนทั้งสองรูปแบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่อ่านหนังสือแบบเรียนปกติ

2) นักเรียนชอบภาพการ์ตูนที่เด็กรู้จัก (โดราเอมอน) มากกว่าภาพการ์ตูนที่เด็กไม่รู้จัก

คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

11-0050

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของรูปแบบการให้ผลย้อนกลับโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีผลการเรียนต่างกัน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสมพงษ์ วงศ์ชัยประทุม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล สุวรรณน้อย

กรรมการ

อาจารย์ ดร. ปัญญา การพานิช

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ผลย้อนกลับกับระดับผลการเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน ที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยครูอุดรธานี ที่เรียนวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 90 คน ได้โดยการสุ่มอย่างง่าย ระดับผลการเรียนของนักศึกษา มี 3 ระดับ คือ ระดับผลการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ รูปแบบการให้ผลย้อนกลับมี 2 แบบ คือ แบบบอกคำตอบว่าถูกหรือผิด กับแบบบอกคำตอบว่าถูกหรือผิดพร้อมกับอธิบายเหตุผลของคำตอบทั้งคำตอบที่ถูกต้องและผิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย (1) โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับ 2 แบบ แต่ละแบบมี 2 ตอน ตอนที่ 1 เรื่องความหมายและประวัติของคอมพิวเตอร์ ตอนที่ 2 เรื่องยุค ชนิดและระบบการทำงานของคอมพิวเตอร์ โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพ 93/91 ดัชนีประสิทธิภาพเท่ากับ 0.87 (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าความเชื่อมั่น 0.73

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way analysis of variance) และเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีของ Scheffe ผลการวิจัยพบว่า

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการให้ผลย้อนกลับ กับระดับผลการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนปานกลาง และต่ำ นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนปานกลาง และต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0052

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้พื้นฐานกับอัตราการเสริมแรง ในบทเรียน
คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายยุทธศักดิ์ จันณรงค์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ สีลน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคค์เข้าหลาม	กรรมการ
อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้พื้นฐานกับอัตราการเสริมแรงที่แตกต่างกันในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความรู้พื้นฐานแตกต่างกันในการเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (3) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีอัตราการเสริมแรงแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสกลราชวิทยานุกูลอำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร ปีการศึกษา 2534 จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบโควตา (Quota Sampling) จากนักเรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับสูงและระดับต่ำระดับละ 40 คน สุ่มตัวอย่างแต่ละระดับออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน โดยวิธีจับสลาก เพื่อเข้ารับการทดลองเรียนกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีอัตราการเสริมแรงสองแบบคือ แบบแรกมีอัตราการเสริมแรงแบบกำหนดจำนวนครั้งคงที่ แบบที่สองมีอัตราการเสริมแรงแบบกำหนดจำนวนครั้งแปรผัน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ (1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งและขอร้อง ที่มีอัตราการเสริมแรงแตกต่างกัน (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .90

ผลการวิจัย

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้พื้นฐาน กับอัตราการเสริมแรงในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05
2. นักเรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีอัตราการเสริมแรงแบบกำหนดจำนวนครั้งแปรผันกับนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีการเสริมแรงแบบกำหนดจำนวนครั้งคงที่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

11-0063

ชื่อวิทยานิพนธ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5
ที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบควบคุมโดยผู้เรียน และ
ควบคุมโดยโปรแกรม

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายเรืองเดช สุทธิพล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศิลาน้อย

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัฒนะหลาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบควบคุมโดย
ผู้เรียนและควบคุมโดยโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนโรงเรียน
ขอนแก่นวิทยายน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา 2534
จำนวน 50 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มควบคุมโดยผู้เรียน และกลุ่มควบคุมโดย
โปรแกรม กลุ่มละ 25 คน โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากประชากรมาจำนวน 1 ห้องเรียน
แล้วสุ่มเข้ากลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสุ่ม (Random assignment)

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้สถิติ t-test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบควบคุมโดยผู้เรียน และควบคุม
โดยโปรแกรม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และผลการเปรียบเทียบเวลา
ที่ใช้ในการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบควบคุมโดย
ผู้เรียน ใช้เวลาน้อยกว่ากลุ่มควบคุมโดยโปรแกรม

11-0071

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเรื่องการเติม-ing
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 3
รูปแบบ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายรัฐส่าน เลาสุริโยธิน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สนั่นใจ ไชยบุญเรือง	กรรมการ
อาจารย์ณัฐศักดิ์ ชีระกุล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลของความรู้ ระหว่างเกม
คอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการเติม-ing ทั้ง 3 รูปแบบในระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 90 คน ซึ่งได้จากการคัดเลือกนักเรียนโดยใช้คะแนน
ทดสอบก่อนเรียน โดยเลือกนักเรียนที่มีคะแนนทดสอบก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง
การเติม -ing ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม แล้วสุ่มโดยวิธีสุ่มเป็น 3 กลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลองละ 30 คน โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากเกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบ
เกมผจญภัย ให้กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนจากเกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบเกมยิงต่อสู้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย 1) เกม
คอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบเกมผจญภัย มีค่าประสิทธิภาพ 88.00/85.00 มีค่าดัชนี
ประสิทธิผล 0.66 2) เกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบการยิงต่อสู้ มีค่าประสิทธิภาพ
88.66/84.33 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.67 3) เกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบเกม
ปริศนา มีค่าประสิทธิภาพ 86.00/83.66 มีค่าดัชนีประสิทธิผล .66 4) แบบทดสอบ
วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการเติม-ing ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.81

กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ แล้วได้รับการทดลองโดย
ใช้เกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 3 รูปแบบ เสร็จแล้วกลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบหลังเรียน
ทันที นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว (One-way
analysis of variance)

ผลการวิจัยพบว่า

ไม่มีความแตกต่างระหว่างรูปแบบเกมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทั้ง 3 รูปแบบที่มีต่อผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเรื่องการเติม -ing ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

00-0084

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลของการใช้ภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวนมล โยมนิไชยา

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ สัตหัตถ์ ภีบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภีบาลสุข	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สนใจ ไชยบุญเรือง	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่ใช้ภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ The Pretest-Posttest Equivalent-Groups Design

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนขามแก่นนคร จังหวัดขอนแก่น โดยสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster random sampling) มาจำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 90 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับสลากรายชื่อนักเรียนให้ได้จำนวน 40 คน แล้วให้นักเรียนทั้ง 40 คน จับสลากเพื่อแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน แล้วผู้วิจัยจึงทำการจับสลากเพื่อสุ่มวิธีทดลองให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มควบคุมให้เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพนิ่ง และกลุ่มทดลองให้เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.17/81.00 และค่าดัชนีประสิทธิผล .61 แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย ระหว่างจากการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย t-test ในโปรแกรมสำเร็จรูป spss/pc+ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหว สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพนิ่ง

ชุดการสอน

11-0006

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างชุดการสอนวิชาสังคมศึกษา ส 503 เรื่อง ภูมิศาสตร์ประเทศไทย
ไทย หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายอภิชาติ เรืองฤทธิ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างชุดการสอนวิชาสังคมศึกษา ส 503 เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ศึกษาพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา ที่เรียนรู้จากชุดการสอน และเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนซึ่งสร้างตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85

ผู้วิจัยได้สร้างชุดการสอนจำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน 30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .82 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความเชื่อมั่น .83 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนพญาแลวิทยา จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน 82 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มเป็นห้อง โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน ศึกษาชุดการสอน ทดสอบหลังเรียน แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพ และศึกษาพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 92.53/89.96 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนทำแบบฝึกหัดในชุดการสอนได้ถูกต้องสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 ที่กำหนดไว้ คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนชุดการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 แสดงว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นครั้งนี้ มีประสิทธิภาพสูงทำให้ผู้เรียนมีความรู้เรื่องภูมิศาสตร์ประเทศไทยเพิ่มขึ้น

11-0031

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างชุดการสอน เรื่อง การออกกำลังกาย การพักผ่อน และการออกกำลังกาย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายรวีวัฒน์ ศิริภูบาล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.จริยา เศรษฐบุตร	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคเข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างชุดการสอนเรื่อง การออกกำลังกาย การพักผ่อน และการนันทนาการสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .50 ขึ้นไป มาใช้ประกอบการเรียนการสอน พร้อมทั้งหาประสิทธิภาพและทดลองใช้ชุดการสอน เรื่อง การออกกำลังกาย การพักผ่อนและการนันทนาการ ที่สร้างขึ้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาวิชากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง "การออกกำลังกาย การพักผ่อน และการนันทนาการ" มาสร้างเป็นชุดการสอน จำนวน 5 หน่วยการสอน แล้วนำไปทดลอง และพัฒนางานกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองแขวงภูเขา ตำบลยางคำ อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 42 คน โดยสุ่มนักเรียนอ่อน ปานกลางและเก่ง เข้ารับการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง 3 คน, ทดลองกลุ่มเล็ก 9 คน ที่เหลือเข้ารับการทดลองภาคสนามเพื่อปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาชุดการสอนให้มีประสิทธิภาพ และค่าดัชนีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และทดลองใช้ชุดการสอนที่พัฒนาแล้วกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านยางคำ ตำบลยางคำ อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 38 คน เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดการสอน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.93/80.78 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .58 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และชุดการสอนที่พัฒนาแล้วมีประสิทธิภาพ 81.05/80.51 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .55 แสดงว่าชุดการสอนนี้มีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จริง

โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

11-0057

ชื่อวิทยานิพนธ์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอล ของนักศึกษาวิทยาลัย
พลศึกษา ที่เรียนจากการสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะ
เฉพาะและทักษะต่อเนื่อง กับไม่มีการเสนอภาพซ้ำ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายทวีศักดิ์ ประวัตติ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันหัตถ์ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติผลาผล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไวยมิต แจ่มสกุล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอล ที่เรียน
จากการสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะ และทักษะต่อเนื่องกับไม่มีการเสนอภาพซ้ำ
กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จำนวน
90 คนจัดแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน โดยใช้แบบทดสอบหาเกณฑ์เฉลี่ยของ
นักศึกษา ให้แต่ละกลุ่มมีทักษะกีฬาบาสเกตบอลซึ่งไม่แตกต่างกัน โดยกำหนดให้ กลุ่มที่ 1 เรียน
จากการสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่ไม่มีการเสนอภาพซ้ำ เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 2 และ 3 เรียนจาก
การสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะ และทักษะต่อเนื่องตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ วิธีทัศน์สาธิตทักษะกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งผู้วิจัยได้สร้าง
ขึ้นเอง โดยแบ่งตามลักษณะการเสนอภาพซ้ำเป็น 3 แบบ คือ วิธีทัศน์สาธิตที่ไม่มีการเสนอภาพซ้ำ
มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .88 วิธีทัศน์สาธิตที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะ และวิธีทัศน์สาธิต
ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะต่อเนื่อง และแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของ อำนวย บุญยาลักษณ์
มีค่าความเชื่อมั่น .87

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่เรียน
จากการสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะและทักษะต่อเนื่อง กับไม่มีการเสนอภาพซ้ำ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่เรียนจากการสาธิต โดยใช้วิธีทัศน์ที่
การเสนอภาพซ้ำทักษะเฉพาะ มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอลสูงสุด รองลงมา คือนักศึกษา
ที่เรียนจากการสาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่มีการเสนอภาพซ้ำทักษะต่อเนื่อง และนักศึกษาที่เรียนจากการ
สาธิตโดยใช้วิธีทัศน์ที่ไม่มีการเสนอภาพซ้ำ มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอลต่ำที่สุด

บทเรียนโปรแกรม

11-0019

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง การจราจร
สำหรับโรงเรียนตำรวจภูธร

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายจุฬพล ราชวิจิตร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เพื่อการสอนวิชาจราจรเรื่อง การออกรถ การเลี้ยวรถ การกลับรถ การหยุดและการจอดรถ สำหรับโรงเรียนตำรวจภูธร 4 จังหวัดขอนแก่น โดยสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และมีดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนโรงเรียนตำรวจภูธร 4 จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2530 จำนวน 82 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เรื่อง การออกรถ การเลี้ยวรถ การกลับรถ การหยุดและการจอดรถ จำนวน 1 เรื่อง แบบทดสอบก่อนเรียน 2 ชุด คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.74 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.32 และมีค่าความเที่ยง 0.84 สำหรับแบบทดสอบหลังเรียน มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.36-0.84 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.40 และมีค่าความเที่ยง 0.83

ผลการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 92.88/92.44 และค่าดัชนีประสิทธิผล 0.53 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

11-0020

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่องการจรรजर
สำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายวัชรินทร์ ศรีรักษา

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณม ต้นติพลาผล	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อ
การสอนวิชาสวัสดิการศึกษ เรื่อง ปัญหาและสาเหตุของอุบัติเหตุการจรรजरทางบก สำหรับ
นักศึกษาสาขาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยสร้างบทเรียน
โปรแกรมเทปโทรทัศน์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 และมีดัชนีประสิทธิผล
ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาสาขาพลศึกษา ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2530 คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 50 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The
One-Group Pretest-Posettest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ เรื่อง ปัญหาและสาเหตุของการจรรजरทางบก จำนวน 1 ตอน แบบทดสอบ
แบบคู่ขนาน 2 ชุด คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความ
ยากง่ายระหว่าง .25-.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .21-.42 และมีค่าความเที่ยง
0.88 สำหรับแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .22-.77 ค่าอำนาจจำแนก
อยู่ระหว่าง .27-.45 และมีค่าความเที่ยง .87

ผลจากการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
96/96 และค่าดัชนีประสิทธิผล .65 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจาก
การวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจาก
บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

11-0021

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนเรื่อง "การจราจร"
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายอุดม ไชยวรรณ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนเรื่อง "การจราจร" สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .50

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนโรงเรียนนครขอนแก่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 36 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เรื่อง การจราจร ที่เกี่ยวกับการเดินถนน การข้ามถนน และการขึ้นลงรถประจำทาง จำนวน 1 เรื่อง แบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 2 ชุด คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .22-.78 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .22-.45 และมีความเที่ยง .85 สำหรับแบบทดสอบหลังเรียน มีค่าความยากง่ายระหว่าง .22-.78 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .22-.50 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .90

ผลจากการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 91.50/91.50 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .60 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0022

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง การจรรยา
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายจรูญ ชัยประทุม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพัฒน์

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อ
การสอนวิชาสุขศึกษา เรื่อง การใช้จักรยานยนต์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดย
สร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และ
ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบัวขาว อำเภอกุฉินารายณ์
จังหวัดกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา 2530 จำนวน 57 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The
One-Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ เรื่อง การใช้จักรยานยนต์ จำนวน 1 เรื่อง แบบทดสอบแบบคู่ขนาน คือ
แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .26
-.79 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .23-.75 และมีความเที่ยง .80 สำหรับแบบทดสอบ
หลังเรียน มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20-.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .23-.60
และมีค่าความเที่ยง .81 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .21-.52 และมีค่าความเที่ยง .88

ผลจากการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
87/87 ค่าดัชนีประสิทธิผล .73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการ
วิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนจากบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0023

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง การจราจร
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสุรินทร์ สงวนถิ่น

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อ
การสอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเรื่อง การจราจรเกี่ยวกับการสั่งจรไปมาการจับที่
รถจักรยานสองล้อ เครื่องหมายและสัญญาณจราจรสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนเทศบาลสวนสนุก อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น โดยสร้างบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล
ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2530
โรงเรียนเทศบาลสวนสนุก อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 36 คน โดยใช้รูปแบบ
การวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design)

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ เรื่อง การสั่งจรไปมา การจับที่รถจักรยานสองล้อ เครื่องหมายและสัญญาณ
จราจร จำนวน 1 ตอน แบบทดสอบแบบคู่ขนาน 2 ชุด คือ แบบทดสอบก่อนเรียนและ
หลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .27-.75 ค่าอำนาจจำแนก
ระหว่าง .22-.50 และมีค่าความเที่ยง .87 ข้อทดสอบหลังเรียนมีค่าความยากง่าย
ระหว่าง .26-.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .21-.52 และมีค่าความเที่ยง .88

ผลจากการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
87/87 ค่าดัชนีประสิทธิผล .73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการ
วิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนจากบทเรียนโปรแกรม
เทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0030

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม เรื่อง สัตว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวพัชนี ภัทรมูล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวเพิมา	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัตเจ้าหลาม	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง สัตว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .50 ขึ้นไป และเพื่อทดลองและประเมินผลการใช้บทเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้น

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนวัดบ้านปลัดภูมิ จำนวน 42 คน และโรงเรียนวัดโพธิ์ทอง จำนวน 24 คน เลือกโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The One Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยบทเรียนแบบโปรแกรม เรื่อง สัตว์ และแบบทดสอบแบบคู่ขนาน คือแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .33-.79 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .24-.80 และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงเท่ากับ .81 สำหรับแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .24-.63 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .26-.79 และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงเท่ากับ .84

ผลจากการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.13/87.13 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการวิเคราะห์สถิติ t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนบทเรียนแบบโปรแกรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0038

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เรื่อง การใช้เครื่องฉายภาพ
ข้ามศีรษะ

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสุรียนต์ พันธุ์โอภาส

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ประยูร อาษานาม	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคค์หลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ในการทำวิจัยในครั้งนี้เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ประกอบการนิเทศการศึกษาเรื่องเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ให้กับครูระดับมัธยมศึกษา โดยสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และดัชนีประสิทธิผล ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนจตุรัสวิทยาการ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 50 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The One Group Pretest - Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เรื่องการใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ จำนวน 4 หน่วย แบบทดสอบแบบคู่ขนานเพื่อใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยแบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .02-.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .23 - .60 และค่าความเที่ยง .70

จากการวิเคราะห์ผลการทดลองพบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.90/89.90 และค่าดัชนีประสิทธิผล .55 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และจากการวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหรือผู้เข้ารับการนิเทศฝึกอบรม ที่ศึกษาจากบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0039

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอน เรื่อง คณะ
กรรมการนักเรียน สำหรับนักเรียนประถมศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายหนูไพร หล้ากันหา

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรกิต วัดเข้าหลาม กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์การวิจัยครั้งนี้ เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เพื่อการสอน เรื่อง คณะกรรมการนักเรียน สำหรับนักเรียนประถมศึกษา โดยสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ขึ้นหนึ่งเรื่อง และแบบทดสอบคู่ขนานสำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ ถึงอำเภอดงหลวง จังหวัดเลย ปีการศึกษา 2532 จำนวน 93 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design

ผลการวิเคราะห์พบว่า บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.91 / 87.28 ค่าดัชนีประสิทธิผล .85 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0044

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการให้แรงเสริม ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายอาคม อึ้งพวง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรหม ตันติผลาผล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การทำวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องสถิติเบื้องต้น ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีการให้แรงเสริม 3 แบบ คือ ให้แรงเสริมด้วยตัวอักษร ภาพนิ่ง และภาพเรื่องราวต่อเนื่อง และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ทั้ง 3 แบบ กับการสอนตามปกติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2533 เลือกโดยวิธีการสุ่มแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 24 คน รวมทั้งสิ้น 96 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุมอีก 1 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีการให้แรงเสริมด้วยตัวอักษร ให้แรงเสริมด้วยภาพนิ่งและให้แรงเสริมด้วยภาพเรื่องราวต่อเนื่อง ในเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องสถิติเบื้องต้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ได้ผ่านการตรวจสอบของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ และโรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์มีประสิทธิภาพเป็น 84.94/81.33 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเป็น .68 แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย .48-.74 ค่าอำนาจจำแนก .24-.63 และมีค่าความเชื่อมั่น .75

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มนักเรียนที่เรียนจากโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ให้แรงเสริมด้วยตัวอักษร ภาพนิ่ง และภาพเรื่องราวต่อเนื่องไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของกลุ่มนักเรียนที่เรียนจากโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ให้แรงเสริมทั้ง 3 แบบ กับกลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามปกติ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0048

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนวิชาวิทยาศาสตร์
เพื่อสุขภาพ เรื่อง ภัยอันตรายของอัคคีภัย สาเหตุและการป้องกัน
สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสุริยา ธรรมมา

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพินาย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไพศาล สุวรรณไธย	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุดม ไชยวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาเรื่องนี้คือ

1. เพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ เพื่อการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อสุขภาพ เรื่อง ภัยอันตรายของอัคคีภัย สาเหตุและการป้องกัน ระดับปริญญาตรีตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู

2. เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนที่สร้างขึ้น ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 และหาดัชนีประสิทธิภาพ .50

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชา วิทยาศาสตร์เพื่อสุขภาพ ในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยครูอุดรธานี อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์เพื่อการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อสุขภาพ เรื่อง ภัยอันตรายของอัคคีภัย สาเหตุและการป้องกัน จำนวน 1 เรื่องและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบคู่ขนาน 2 ชุดคือ

ชุดที่ 1 แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายระหว่าง .43-.80 มีอำนาจจำแนกระหว่าง .21-.55 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .83

ชุดที่ 2 แบบทดสอบหลังเรียน มีค่าความยากง่ายระหว่าง .22-.80 มีอำนาจจำแนกระหว่าง .21-.55 และมีค่าความเที่ยงระหว่าง .85

ผู้วิจัยได้นำไปทดลองสอนกับนักศึกษา แบบหนึ่งต่อหนึ่ง จำนวน 3 คน แบบกลุ่มเล็ก จำนวน 6 คน เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและหาประสิทธิภาพของบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์นี้ จนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 และมีค่าดัชนีประสิทธิภาพ .50 หลังจากนั้นนำบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ ดังกล่าวไปทดลองภาคสนามกับนักศึกษา

30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผล ของบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้น
อีกครั้งหนึ่ง และนำคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน มาเปรียบเทียบความก้าวหน้า
ก่อนเรียนและหลังเรียนบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าบทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์ที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพ
ภาพ 95.83/90.44 ดัชนีประสิทธิผล .80 และ คะแนนสอบก่อนเรียน และหลังเรียน
บทเรียนโปรแกรมเทปโทรทัศน์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11-0067

ชื่อวิทยานิพนธ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ ที่ควบคุม
โดยผู้เรียนและควบคุมโดยโปรแกรม

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายชำนาญ วิไลรัตนากุล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกิจจา จันทะชุม

กรรมการ

อาจารย์ณัฐศักดิ์ ชีระกุล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความก้าวหน้าทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และศึกษา
ความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมโดยผู้เรียน
และควบคุมโดยโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนโรงเรียนชุมแพศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนคณิตศาสตร์ ปีการศึกษา 2535 จำนวน 1 ห้องเรียน
นักเรียน 36 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluter Sampling) แล้วใช้วิธีจับคู่
แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมโดยผู้เรียน และกลุ่มควบคุมโดยโปรแกรม
กลุ่มละ 18 คน

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความก้าวหน้าทางการ
เรียนใช้สถิติ t-test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมโดยผู้เรียน
และควบคุมโดยโปรแกรมไม่แตกต่างกัน และพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนจากบทเรียน
โปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมโดยผู้เรียน มีความพึงพอใจในการเรียนมากกว่ากลุ่ม
ที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมโดยโปรแกรมผลการเปรียบเทียบ
เวลาที่ใช้ในการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนจากบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่
ควบคุมโดยผู้เรียน ใช้เวลาน้อยกว่ากลุ่มควบคุมโดยโปรแกรม

11-0077

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอ
ภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพ บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์
ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพและการสอนตามแนวการสอน
ของคู่มือครู

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายบัญชา ยุทธไชย

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศิลาน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรพิน พจนานนท์	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพศาล สุวรรณน้อย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหา แบบเพิ่มภาพ บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพ และการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 90 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพ และกลุ่มที่ 3 เป็นการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.35-0.76 ค่าอำนาจการจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.65 สำหรับแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น (KR-20) อยู่ระหว่าง 0.86 2. บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพมีค่าประสิทธิภาพ 82.81/84.53 ค่าดัชนีประสิทธิผล 0.77 บทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพมีค่าประสิทธิภาพ 82.25/87.86 และค่าดัชนีประสิทธิผล 0.77 3) แผนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (f-test) และนำไปเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Newman Keuls Sequential range test การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหา แบบเต็มภาพ และการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเพิ่มภาพ และบทเรียนโปรแกรมไมโครคอมพิวเตอร์ที่เสนอภาพกราฟิกประกอบเนื้อหาแบบเต็มภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สไลด์

11-0073

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพของสไลด์เทียบกับรูปแบบการคิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ศิลปะกับชีวิต 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายสมจิตร พิมพ์โพธิ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุแพรวพรรณ	ต้นเตีผลาผล	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ	สิมารักษ์	กรรมการ
อาจารย์ณัฐศักดิ์	ธีรกุล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการคิดแบบฟิลด์ อินดีเพนเดนซ์ มิดเดิลกรุป และฟิลด์ดีเพนเดนซ์ กับลักษณะภาพของสไลด์แบบภาพถ่าย สีธรรมชาติ ภาพวาดเหมือน และภาพวาดสองมิติ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ศิลปะกับชีวิต 4 เรื่องหลักการออกแบบเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 135 คน โดยเลือกจากคะแนนการทำแบบทดสอบ The Group Embedded Figure test/GEFT ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นและสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก ได้รูปแบบการคิด 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแบบฟิลด์อินดีเพนเดนซ์ มิดเดิลกรุป และฟิลด์ดีเพนเดนซ์ กลุ่มละ 45 คน และสุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ตามลักษณะภาพของสไลด์แบบ ภาพถ่าย สีธรรมชาติ ภาพวาดเหมือน และภาพวาดสองมิติ

เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะกับชีวิต 4 เรื่องหลักการออกแบบเบื้องต้น มีค่าความเชื่อมั่น .90
2. สไลด์แบบที่มีลักษณะภาพแบบภาพถ่ายสีธรรมชาติ ภาพวาดเหมือน และภาพวาดสองมิติ มีค่าตรงนัยประสิทธิผล 0.60
3. แบบทดสอบวัดรูปแบบการคิด

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Twoway Analysis of Variance) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีของ Tukey/HSD ผลการวิจัยพบว่า

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการคิดกับลักษณะภาพของสไลด์เทตต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนในกลุ่มแบบฟิลต์อินดีเพนเดนซ์ และมิตเดิ้ลกรุป ที่เรียนจากลักษณะภาพต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

2. นักเรียนที่มีรูปแบบการคิดต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากสไลด์เทตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่มีรูปแบบการคิด แบบฟิลต์อินดีเพนเดนซ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนในกลุ่ม มิตเดิ้ลกรุป และฟิลต์ดีเพนเดนซ์ ตามลำดับ

3. นักเรียนที่เรียนจากลักษณะภาพของสไลด์เทตต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่เรียนจากลักษณะภาพของสไลด์เทตแบบภาพถ่ายสี่ธรรมชาติ และภาพวาดสองมิติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากภาพวาดเหมือน

สื่อประสม

11-0017

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมในการพัฒนาชนบทเรื่อง การสุขาภิบาลอาหาร

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวศุภณีย์ วโรตตมะ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมและเพื่อทดลองใช้ชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมเรื่องการสุขาภิบาลอาหาร

กลุ่มตัวอย่างเป็นสตรีที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี พื้นความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้น ป.4 ที่มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ที่บ้านคำโง้ง ตำบลคำแคน อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น จำนวน 60 คน การสุ่มตัวอย่างครั้งแรกได้สุ่มสตรีที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 60 คน จาก 120 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วสุ่มจัดเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบทดสอบวิชาอาหาร และแบบทดสอบวิชาโภชนาการอาหาร ชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสม แบบประเมินหลักสูตร และแบบประเมินการติดตามผลภายหลังการอบรม

ชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมเรื่องการสุขาภิบาลอาหาร แบ่งเนื้อหาวิชาเป็น 2 หน่วย วิชา คือ หน่วยวิชาอาหาร และหน่วยวิชาโภชนาการอาหาร นำไปทดลอง (Try Out) กลุ่มเล็ก จำนวน 15 คน เมื่อได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ได้นำไปทดลองใช้ในการฝึกอบรมกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน โดยให้เจ้าหน้าที่ผู้ศึกษาเป็นวิทยากร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ t-test แบบกลุ่มที่เป็นอิสระและไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยปรากฏว่าชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสม เรื่อง การสุขาภิบาลอาหาร ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ในเนื้อหาวิชาอาหาร และโภชนาการอาหารเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองหน่วยวิชา

ผลการประเมินหลักสูตรการฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าชุดฝึกอบรมแบบ
สื่อประสม สามารถทำให้ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้เพิ่มขึ้น ในเนื้อหาที่ใช้ฝึกอบรมจาก
หน่วยวิชาทั้งสอง นอกจากนี้กิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม ตลอดจนวิทยากรช่วย
ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้เพิ่มขึ้น

11-0045

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอน เพื่ออนุรักษ์และพัฒนา
ป่าไม้ ตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายเสมอศักดิ์ รักศิริรัตน์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ วิเชียร ชิวพัฒน์ ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอน เพื่อการอนุรักษ์และพัฒนาป่าไม้ ตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .05 ขึ้นไปมาใช้ประกอบการเรียนการสอน พร้อมทั้งหาประสิทธิภาพและทดลองใช้สื่อประสม ที่สร้างขึ้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัยได้สร้างสื่อประสมสำหรับสอนเนื้อหาเรื่อง การอนุรักษ์ และพัฒนาป่าไม้ตามโครงการอีสานเขียวจำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองบึง ตำบลสาวะถี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 42 คน โดยสุ่มนักเรียน อ่อน ปานกลาง และเก่ง เข้ารับการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง 3 คน ทดสอบกลุ่มเล็ก 9 คน ที่เหลือเข้ารับการทดสอบภาคสนาม เพื่อปรับปรุงแก้ไขสื่อประสมให้มีประสิทธิภาพ และค่าดัชนีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และทดลองใช้สื่อประสมที่หาประสิทธิภาพแล้วกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโนนรัง ตำบลสาวะถี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 31 คน เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผลของสื่อ ประสม

ผลการวิจัย

สื่อประสมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.83/80.67 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .61 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และสื่อประสมที่นำไปทดลองใช้มีประสิทธิภาพ 81.37/80.54 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .60 แสดงว่าสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอนนี้มีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จริง

11-0053

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอน เรื่อง การอนุรักษ์และพัฒนา
แหล่งน้ำตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายประดิษฐ์ เกษมสินธุ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ประยูร อาษานาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอน เรื่อง การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งน้ำ ตามโครงการอีสานเขียว สำหรับนักเรียนประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .05 ขึ้นไป มาใช้ประกอบการเรียนการสอน พร้อมทั้งหาประสิทธิภาพและทดลองใช้สื่อที่สร้างขึ้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัยได้สร้างสื่อประสมสำหรับสอนเนื้อหา เรื่อง การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งน้ำตามโครงการอีสานเขียว จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุตรคริสรเตียนวิทยา ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 39 คน โดยสุ่มนักเรียนอ่อน ปานกลาง เก่ง เข้ารับการทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง 3 คน ทดสอบกลุ่มเล็ก 6 คน ที่เหลือเข้ารับการทดสอบภาคสนามเพื่อปรับปรุงแก้ไขสื่อประสมให้มีประสิทธิภาพ และค่าดัชนีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และทดลองใช้สื่อประสมที่หาประสิทธิภาพแล้วกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองโนชัยวาน อำเภอ กุดจับ จังหวัด อุดรธานี จำนวน 31 คน เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผลของสื่อประสม

ผลการวิจัย

สื่อประสมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.33/87.88 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .65 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และจากการนำสื่อประสมไปทดลองใช้ ผลปรากฏว่าได้ประสิทธิภาพ 84.86/83.44 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .60 แสดงว่าสื่อประสมสำหรับการเรียนการสอนนี้ มีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จริง

11-0064

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างชุดฝึกสมาธิแบบสื่อประสม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายอภิรมย์ สีนชม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์มณฑา ชงอินเนตร

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์มาโนช ตันชนวนิชย์

กรรมการ

อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สร้างชุดฝึกสมาธิแบบสื่อประสมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม สำหรับนักเรียนประถมศึกษา และหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ค่าดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (2) ศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้สร้างสื่อประสมโดยบรรยายเนื้อหาในหลักสูตรประถมศึกษา เรื่อง การทำให้ใจให้สงบ มีสมาธิ จำนวน 20 แผน แล้วนำไปทดลองหาค่าประสิทธิภาพ และดัชนีประสิทธิผลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนบ้านนาห้วยแคน อำเภอตาลสุม จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 42 คน โดยสุ่มจากนักเรียนที่มีระดับจริยธรรมสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มหนึ่งต่อหนึ่ง 3 คน กลุ่มเล็ก 9 คน กลุ่มสนาม 30 คน เมื่อได้สื่อที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จึงนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนบ้านดอนตะลี อำเภอตาลสุม จังหวัดอุบลราชธานี ตามรูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียวที่มีการวัดก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest Design) โดยเลือกจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า

สื่อประสมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.83/83.70 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .66 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จึงนำไปทดลองใช้เพื่อศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม และทดสอบโดยใช้ t-test ปรากฏว่าหลังทดลองนักเรียนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมแตกต่างกับก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย ความอดทน และความเมตตา กรุณา ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า พฤติกรรมเชิงจริยธรรมหลังการทดลองทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกับก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิจัยคุณภาพของนวัตกรรมการสอน

คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา

11-0060

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ที่มีต่อ
ความจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับ
ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายอลงกต ยะไวทย์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศิลาน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรภักดิ์ วัดเข้าหลาม	กรรมการ
อาจารย์ ดร.กาญจนา ไชยพันธุ์	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาความจำแบบจำได้ของนักเรียนที่มีระดับ
ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เมื่อได้รับการเสนอภาพกราฟิกด้วยเครื่องไมโคร
คอมพิวเตอร์ (2) ศึกษาความจำแบบจำได้ ที่เป็นผลจากรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกด้วย
เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ที่แตกต่างกัน (3) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเสนอภาพ
กราฟิกด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ กับระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อ
ความจำแบบจำได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2534 จำนวน 120 คน ได้มาโดยการเลือกแบบ
เฉพาะเจาะจงจากนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ
กลุ่มละ 40 คน แล้วสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน แล้วใช้
วิธีสุ่มให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม ได้รับการเสนอภาพกราฟิกพร้อมคำศัพท์ภาษา
อังกฤษแบบเต็มภาพ กับแบบแยกเสนอตามสารภายในภาพ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย (1)
แบบทดสอบความจำแบบจำได้ โดยใช้แบบจับคู่ระหว่างภาพและคำศัพท์ (2) โปรแกรม
ภาพกราฟิก 2 โปรแกรม แต่ละโปรแกรมประกอบด้วยภาพและคำศัพท์ 15 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way
analysis of variance) และเปรียบเทียบผลต่างระหว่างคู่ตามวิธีของ Newman
Kuels

ผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เมื่อได้รับการเสนอ

ภาพกราฟิกด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ มีความจำแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูง จำได้ดีกว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนปานกลาง และต่ำ นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนปานกลาง และต่ำจำได้ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ที่แตกต่างกัน มีความจำแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยนักเรียนที่ได้รับรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกแบบแยกเสนอตามสารภายในภาพ จำได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับรูปแบบการเสนอภาพกราฟิกแบบเต็มภาพ

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเสนอภาพกราฟิก ด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์กับระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อความจำแบบจำได้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

11-0065

ชื่อวิทยานิพนธ์ รูปแบบของผลย้อนกลับในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และระดับผลการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสมจิต สงสาร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกื้อจิตต์ นิยม	กรรมการ
อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับสองรูปแบบ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับสองรูปแบบ (3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ผลย้อนกลับกับระดับผลการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 80 คน ซึ่งได้จากการแบ่งนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ออกเป็น 2 ระดับ คือระดับผลการเรียนสูงและระดับผลการเรียนต่ำ แล้วใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายเพื่อให้ได้นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูงและต่ำระดับละ 40 คน รูปแบบการให้ผลย้อนกลับมี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบที่หนึ่งให้ผลย้อนกลับแบบตอบถูก ตามคำถามใหม่ ตอบผิดทบทวนคำถามเดิม รูปแบบที่สองให้ผลย้อนกลับแบบตอบถูก ตามคำถามใหม่ ตอบผิดอธิบายและทบทวนคำถามเดิม แล้วถามคำถามใหม่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

(1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับ 2 รูปแบบ ที่มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.77/77.73 และค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.63 (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.24 ถึง 0.68 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.47 ถึง 0.97 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.86

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way analysis of variance) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกันเมื่อเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับ 2 รูปแบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่ำ
2. นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีรูปแบบการให้ผลย้อนกลับ ต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ผลย้อนกลับกับระดับผลการเรียน ที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการคูณและการ ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

บทเรียนโปรแกรม

11-0056

ชื่อวิทยานิพนธ์ การศึกษาลักษณะของแบบการคิด ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียน
แบบโปรแกรม ที่มีการจัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมานและวิธีอนุมาน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวบุษบา วัฒนเคลกวิทย์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุพรรณพรณ	ต้นเตีพลาผล	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์	แย้มตรี	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ	สิมารักษ์	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษา (1) ลักษณะของแบบการคิดแบบวิเคราะห์เชิง
บรรยาย แบบจำแนกประเภทเชิงอ้างอิง และแบบโยงความสัมพันธ์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรม วิชาภาษาไทย เรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (2) วิธีจัดลำดับการสอนในบทเรียนแบบโปรแกรมด้วยวิธี
อุปมานและวิธีอนุมาน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
(3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับวิธีการจัดลำดับ
การสอนในบทเรียนแบบโปรแกรม วิชาภาษาไทย เรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน กลุ่ม
ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534
โรงเรียนอนุบาลขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน 208 คน ได้มาจากการทดสอบด้วย
แบบทดสอบวัดแบบการคิด ซึ่งแบ่งกลุ่มประชากรออกเป็น 3 กลุ่มตามแบบการคิด คือ แบบ
การคิดแบบวิเคราะห์เชิงบรรยาย แบบการคิดแบบจำแนกประเภทเชิงอ้างอิง และแบบ
การคิดแบบโยงความสัมพันธ์ และทำการสุ่มตัวอย่างจากแบบการคิดแต่ละแบบ แบบละ
30 คน จากนั้นในแต่ละกลุ่ม สุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนจากบท
เรียนแบบโปรแกรมที่จัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมาน และกลุ่มที่เรียนจากบทเรียนแบบ
โปรแกรมที่จัดลำดับการสอนด้วยวิธีอนุมาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบทดสอบวัดแบบการคิดของนักเรียน
(2) บทเรียนแบบโปรแกรมที่มีการจัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมาน มีประสิทธิภาพ 92/90
และบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีการจัดลำดับการสอนด้วยวิธีอนุมาน มีประสิทธิภาพ 93/90
(3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย เรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน
มีค่าความเชื่อมั่น 0.73

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ (Two-way analysis of variance) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ตามวิธีของ Newman-Kuels ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีแบบการคิดต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีแบบการคิดแบบวิเคราะห์เชิงบรรยาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่มีแบบการคิดแบบจำแนกประเภทเชิงอ้างอิงและแบบโยงความสัมพันธ์ และนักเรียนที่มีแบบการคิดแบบจำแนกประเภทเชิงอ้างอิง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีแบบการคิดแบบโยงความสัมพันธ์

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีการจัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมาน และวิธีอนุมานแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่จัดลำดับการสอนด้วยวิธีอุปมาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่จัดลำดับการสอน ด้วยวิธีอนุมาน

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบการคิดของนักเรียน กับวิธีการจัดลำดับการสอนในบทเรียนแบบโปรแกรม

สไลด์

11-0049

ชื่อวิทยานิพนธ์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำวิชาสุศึกษา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบ
บรรยาย แบบสนทนา และแบบสนทนาร่วมกับบรรยาย

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวสุภัตรา คำแจ้ง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สันศักดิ์ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	กรรมการ
อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำ วิชาสุศึกษา เรื่องอนามัยเกี่ยวกับตา จมูก หู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย แบบสนทนา และแบบสนทนาร่วมกับบรรยาย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเย็นวิทยา อำเภอโนนชัย จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 90 คน จากนักเรียนทั้งหมด 290 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แล้วใช้ตารางเลขสุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ละ 30 คน ดำเนินการทดลองแบบสุ่มหลายกลุ่มวัดสองครั้ง โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบสนทนา กลุ่มทดลองที่ 3 เรียนจากสไลด์แบบสนทนาร่วมกับบรรยาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ได้แก่ สไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย แบบสนทนา และแบบสนทนาร่วมกับบรรยาย ซึ่งมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.70, 0.73 และ 0.76 ตามลำดับ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.67 กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบความรู้ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์และทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองทันที จากนั้นเว้นระยะไปประมาณ 2 สัปดาห์ จึงให้ทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดสองปัจจัยประกอบเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธี Newman-Keuls

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำวิชาสุศึกษา เรื่องอนามัยเกี่ยวกับตา จมูก หูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย แบบสนทนา และแบบสนทนาร่วมกับบรรยาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 โดยกลุ่มที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบบรรยาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำสูงที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบสนทนา และกลุ่มที่เรียนจากสไลด์ประกอบเสียงแบบสนทนาพร้อมกับบรรยาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำต่ำที่สุด

การวิจัยสำรวจเกี่ยวกับสื่อและนวัตกรรมการศึกษา

การจัดบริการสื่อ

11-0028

ชื่อวิทยานิพนธ์ : รูปแบบการดำเนินงานของศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ใน
เขตการศึกษา 11

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสุชาติ บุญวีรบุตร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุแพรวพรรณ ตันติผล

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคเข้าหลาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาวิธีการดำเนินงานตามภารกิจและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินงานของศูนย์วิชาการในเขตการศึกษา 11 (2) เพื่อเสนอรูปแบบการดำเนินงานที่พึงประสงค์ของศูนย์วิชาการ ในเขตการศึกษา 11 ข้อมูลจากการวิจัยเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง 114 คน ประกอบด้วย หัวหน้าสำนักงาน 10 คน ครูวิชาการสำนักงาน 14 คน ครูวิชาการกลุ่ม 30 คน และครูผู้สอนจำนวน 60 คน โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการวิจัยซึ่งได้แก่ แบบสอบถาม 3 ชุด แบบสัมภาษณ์ 1 ชุด และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสถิติ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิจัย ได้แก่

ก. สภาพการดำเนินงานศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 11 ปรากฏว่า การดำเนินงานจัดดำเนินการทั่วไป งานผลิต งานบริการ และงานพัฒนาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยในการดำเนินงานมีปัญหาเรื่องบุคลากรมากที่สุดงบประมาณที่ได้รับยังไม่เหมาะสม ทั้งในด้านปริมาณและการจัดสรรเพื่องานต่าง ๆ วัสดุอุปกรณ์ในการผลิตมีเพียงพอ แต่มีบางชนิดไม่ได้มาตรฐานและผู้ใช้บริการต้องการให้จัดวัสดุอุปกรณ์ให้พร้อมที่จะใช้งานได้ตลอดเวลา

ข. รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตการศึกษา 11 มีองค์ประกอบและวิธีดำเนินงานดังนี้

1) ปัจจัยพื้นฐานในการดำเนินงาน ของศูนย์วิชาการ อาศัยพื้นฐานทรัพยากรการบริหาร 4 ปัจจัย ได้แก่ (1) บุคลากรประจำศูนย์วิชาการ เป็นตำแหน่งประจำและเป็นคนักเทคโนโลยีการศึกษาหรือศิลปปฏิบัติ (2) งบประมาณที่ได้รับ ต้องจัดสรรสำหรับงานต่าง ๆ ของศูนย์วิชาการอย่างเพียงพอ (3) วัสดุอุปกรณ์ ต้องมีการจัดเก็บอย่างเป็น

ระบบและจัดทำทะเบียนอายุและปริมาณการใช้งาน (4) การจัดการ ต้องกำหนดเวลา การปฏิบัติงานร่วมกันของบุคลากรที่รับผิดชอบศูนย์วิชาการ เป็นประจำและกำหนดให้พิจารณา เลื่อนขึ้นเงินเดือนกรณีพิเศษแก่คณะทำงาน

2) การจัดองค์กรในศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน กำหนดโครงสร้างมีลักษณะ เป็น ศูนย์บริการสื่อการสอนสมบูรณ์ และจัดการบริหารแบบประสานอำนาจ โดยให้จัดตั้งศูนย์ วิชาการโรงเรียนขึ้น และให้ผู้รับผิดชอบศูนย์วิชาการ โรงเรียนเป็นคณะทำงานของศูนย์ วิชาการ

3) รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียน แบ่งตามขอบข่ายงาน 4 งาน คือ (1) งานจัดดำเนินการทั่วไป ต้องจัดข้อมูลสารสนเทศอย่างเป็นระบบและนำมา ประกอบการวางแผนการดำเนินงานทั้งระยะสั้นและระยะยาว และในการประเมินผล รายงานผล และการประชาสัมพันธ์ จะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และทำหลายรูปแบบ (2) งานผลิต ศูนย์วิชาการควรผลิตสื่อต้นแบบเท่านั้นและให้ครูมีส่วนร่วมในขั้นตอนลงใช้ และการเผยแพร่ต่อไปใช้ (3) งานบริการ ให้มีครูศูนย์วิชาการโรงเรียนประสานงาน การบริการสื่อการสอนของศูนย์วิชาการ และให้มีการหมุนเวียนสื่อการสอน (4) งาน ประเมินผลและพัฒนา ต้องจัดกิจกรรมพัฒนา กิจกรรมการเรียนการสอนด้วย การจัดทำ แผนการสอนอย่างละเอียด จัดทำเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ นิเทศติดตามผลการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมพัฒนาบุคลากรภายในกลุ่มด้วย รวมทั้งทำการ วิจัยทดลองเกี่ยวกับสื่อการสอนและดำเนินงานของศูนย์วิชาการ

11-0036

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์ เกี่ยวกับการบริหารงาน
ของศูนย์สื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางทัศนีย์ บุญชูวิทย์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. พิมพ์ใจ ภิบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. สุพรรณพรณ ตันติผลาผล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัฒนะหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของอาจารย์ เกี่ยวกับการบริหารงานของศูนย์สื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่นและ เสนอรูปแบบการบริหารงานของศูนย์สื่อการศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์จากคณะต่าง ๆ 14 คณะวิชา ได้จากการสุ่มแบบ Systematic random sampling รวม 296 คน ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับแบบสอบถามกลับคืนคิดเป็นร้อยละ 58.2 และใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/PC ในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นด้วยในระดับมาก เกี่ยวกับการจัดการของศูนย์สื่อการศึกษาด้านวัตถุประสงค์ หน้าที่ และกิจกรรมดังนี้ ศูนย์สื่อการศึกษาควรจะเป็นแหล่งกลางในการ ผลิต จัดหาและบริการสื่อการศึกษาเพื่อสนับสนุนการสอน มีการพัฒนาการจัดเก็บสื่อการศึกษาอย่างเป็นระบบสะดวกต่อการค้นหา และเป็นผู้ประสานงานกับหน่วยอื่น ๆ ในการจัดหา ผลิต และพัฒนาสื่อการศึกษาด้วยบริการที่มีคุณภาพและทันสมัย มีบุคลากรประจำศูนย์อย่างเพียงพอที่จะทำหน้าที่ช่วยเหลือสนับสนุนการผลิตสื่อและบริการ ตลอดจนมีผู้ให้คำปรึกษาด้านสื่อการสอนแก่คณาจารย์ มีคณะกรรมการบริหารงานที่มาจากผู้แทนคณะ สำนักสถาบัน หรือศูนย์ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย และจัดบริการต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกต่อผู้ใช้บริการ เช่น จัดทำบัญชีรายการวัสดุทัศนอุปกรณ์ และเปิดโอกาสให้อาจารย์และนักศึกษาเข้ามาใช้อุปกรณ์การผลิตสื่อการศึกษาในศูนย์ได้

2. อาจารย์มีความต้องการให้ศูนย์สื่อการศึกษาดำเนินการจัดการ และให้บริการในระดับมาก กล่าวคือ จัดประเภทหมวดหมู่ของสื่อการศึกษา และเผยแพร่ให้อาจารย์ทราบจัดสื่อประเภทอุปกรณ์ในการผลิตที่จำเป็นไว้บริการเสริมจากคณะ มีหน่วยบริการด้าน

กราฟิกที่บริการให้คณะต่าง ๆ ได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ เกี่ยวกับสื่อการศึกษาและบริการไปยังคณะต่าง ๆ จัดบริการให้ยืม ผลิต และฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้และการผลิตสื่อการสอน

3. รูปแบบของศูนย์สื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีลักษณะเป็นศูนย์เอกเทศที่มีหน่วยงานที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานต่าง ๆ ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษาเป็นการเฉพาะ โดยมีสถานที่ บุคลากร วัสดุ เครื่องมือ ตลอดจนมีการบริหารงาน การให้บริการทางด้านโสตทัศนศึกษาและเทคโนโลยีการศึกษา เป็นของหน่วยงานเองทั้งหมด

11-0046

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความคิดเห็นและความต้องการเกี่ยวกับศูนย์วิชาการโรงเรียน ของ
 ผู้บริหาร ครูวิชาการ และครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายปิลัทธ์ อุดมวงษ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศีลาน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรภักดิ์ วัดเจ้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษาสภาพ การบริการ
 ปัญหาการใช้และการผลิตสื่อการสอนต่าง ๆ ของโรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดสำนัก
 งานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี (2) เพื่อศึกษาความคิดเห็น และความต้องการ
 เกี่ยวกับศูนย์วิชาการโรงเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
 จังหวัดอุดรธานี (3) เพื่อเสนอแนะโครงการจัดตั้งศูนย์วิชาการโรงเรียน ของโรงเรียน
 ประถมศึกษา ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยมีจำนวน 393 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหาร 37 คน
 ครูวิชาการ 37 คน และครูผู้สอน 319 คน ได้รับแบบสอบถามคืน คิดเป็นร้อยละ 94.15
 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และใช้เครื่องคอมพิวเตอร์
 โปรแกรม SPSS/PC ในการวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบน
 มาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. สื่อการสอนของโรงเรียนส่วนใหญ่ อยู่ในสภาพดีแต่ยังมีจำนวนไม่มากนักมีการ
 ให้บริการอยู่ในระดับ น้อย โดยเฉพาะการผลิต และจัดหาสื่อการสอนเนื่องจากมีปัญหา
 และอุปสรรคในด้านงบประมาณที่มีจำกัด ครู อาจารย์มีการใช้ และจัดหาสื่อการสอนใน
 ระดับ ปานกลาง โดยใช้สื่อการสอนประเภทกิจกรรมเป็นส่วนมาก สื่อการสอนส่วนใหญ่
 ได้มาจากการซื้อด้วยงบประมาณของโรงเรียน ผลิตขึ้นเอง และซื้อด้วยเงินส่วนตัวปัญหา
 ในการใช้และผลิตสื่อการสอน คือ บุคลากร สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก งบประมาณ
 และสื่อการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อการสอนที่มีความต้องการมาก คือ ประเภทวัสดุ ได้แก่
 ของจริง ของตัวอย่าง แผนภาพ และตำรา แบบเรียน ประเภทกิจกรรม ได้แก่ การ
 เล่นเกม ชุดการสอน การสาธิต และการทดลอง

2. กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากกับการจัดการสื่อการสอนในโรงเรียนเกี่ยวกับการใช้สื่อการสอน ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้การสอนให้มีประสิทธิภาพ จึงควรมีการจัดสรรงบประมาณ วางแผน กำหนดนโยบาย และบุคลากรโดยเฉพาะให้เพียงพอ โดยการจัดให้มีหน่วยงานเพื่อให้บริการผลิต จัดหา และให้ความรู้เกี่ยวกับสื่อการสอนแก่ครู อาจารย์ในโรงเรียน

3. กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการมากที่จะให้มีสถานที่รวบรวมและจัดเก็บสื่อการสอน โดยมีศูนย์วิชาการโรงเรียน ทำหน้าที่ดำเนินการจัดการและบริการ เกี่ยวกับให้คำแนะนำเลือกใช้สื่อการสอนให้เหมาะสม บริการสื่อการสอน และวัสดุอุปกรณ์ที่สะดวกรวดเร็ว ผลิต จัดหาสื่อการสอนให้ตามความต้องการ

4. กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการมากที่จะมีการจัดตั้งศูนย์วิชาการโรงเรียนขึ้น โดยมีอาคารเฉพาะ และเป็นหน่วยงานสังกัดงานวิชาการ

11-0055

ชื่อวิทยานิพนธ์ รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายพิศิษฐ์ ศิริคำกร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศีลาน้อย

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัตะเข้าหลาม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ (1) เพื่อสร้างรูปแบบการดำเนินงาน
ศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา (2) เพื่อเสนอรูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการ
โรงเรียนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการโรงเรียน
ครูผู้สอน หัวหน้าสำนักงานและครูวิชาการสำนักงานกลุ่มโรงเรียน สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวนทั้งสิ้น 288 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็น
แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากรูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียนประถม
ศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.94 และแบบประเมินรูปแบบสำหรับผู้เชี่ยวชาญ
เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิจัย

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นโดยเฉลี่ยอยู่ใน
ระดับ "เห็นด้วย" ในส่วนของรูปแบบการดำเนินงานจำนวน 8 หมวด

2. รูปแบบการดำเนินงานศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ประกอบด้วย

- 1) ความหมายของศูนย์วิชาการโรงเรียนประถมศึกษา
- 2) หลักการและเหตุผล
- 3) วัตถุประสงค์
- 4) ภารกิจและโครงสร้าง
- 5) บุคลากรศูนย์วิชาการโรงเรียน

- 6) การดำเนินงานในรูปคณะกรรมการ
- 7) การดำเนินงานตามขอบข่ายงานภายใน
- 8) งบประมาณดำเนินงาน

การนวัตกรรมการและเทคโนโลยีการศึกษาในประเทศไทย

11-0029

ชื่อวิทยานิพนธ์ : พัฒนาการนวัตกรรมการและเทคโนโลยีการศึกษา ในประเทศไทย

พ.ศ. 2521-2531

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสุบิน สายเพชร

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อรรถ	ศิลาไย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรฤดี	วัดเจ้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ (1) การศึกษาวิเคราะห์ประวัติและ พัฒนาการการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีการจัดการศึกษา (2) เป็นพื้นฐานสำหรับการ ค้นคว้าวิจัย ทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาในประเทศไทย (3) เพื่อ เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแก่หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์ โดย 1) ศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร วิทยานิพนธ์ และเอกสารทางราชการที่เกี่ยวข้อง 2) สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้บริหาร ทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา 3) สัมภาษณ์ผู้บริหารการศึกษาระดับอธิบดีที่ รับผิดชอบในการจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ 4) จัดระเบียบข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ เรียบเรียงเสนอเป็นรายงานการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ นำเสนอใน 3 ส่วน คือ (1) นโยบายและการจัดการศึกษา ทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา ในประเทศไทย (2) นวัตกรรมและเทคโนโลยี การศึกษา ประเภทวัสดุ อุปกรณ์ (3) นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาประเภท วิธีการ และสื่อสารมวลชนเพื่อการศึกษา

1) นโยบายและการจัดการศึกษาทางด้านนวัตกรรม และเทคโนโลยีการศึกษาใน ประเทศไทย ได้มีการกำหนดนโยบาย และมาตรการในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดย มีแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ได้มีการกำหนดนโยบายการนำนวัตกรรมและ เทคโนโลยีการศึกษา มาใช้ในการจัดการศึกษา ซึ่งเป็นกรอบและแนวทางสำหรับ การจัด ทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนพัฒนาการศึกษาลับต่าง ๆ ในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา กล่าวถึงในแผนพัฒนาฉบับต่าง ๆ ได้แก่อุปกรณ์การศึกษา ตำรา เอกสารประกอบการเรียน วิธีการเรียนการสอน สื่อมวลชนประเภทวิทยุ และวิทยุโทรทัศน์ การจัดการศึกษาทางด้าน

นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา ในช่วงนี้ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ในระดับบัณฑิตศึกษามีการเปิดสอนระดับปริญญาโทขึ้นในมหาวิทยาลัย 7 แห่ง เปิดสอนในระดับปริญญาเอก 1 แห่ง ส่วนระดับปริญญาตรี เปิดสอนในมหาวิทยาลัย 6 แห่ง และเปิดสอนในรูปแบบต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูเกือบทั้งหมดทั่วประเทศ

2) นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา ประเภทวัสดุ อุปกรณ์ ในช่วงแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2500 ได้มีการประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ทำให้มีการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ได้มีการกำหนดการใช้สื่อการเรียนการสอนไว้ในแผนการสอนทุกกลุ่มประสบการณ์ และโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่มีหน่วยงานโสตทัศนศึกษา เพื่อบริการสื่อการเรียนการสอน แต่โดยสภาพทั่วไปสื่อการเรียนการสอนในระดับนี้ยังขาดแคลน ในระดับอุดมศึกษา วัสดุ อุปกรณ์ที่มีใช้มากที่สุด คือ หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ และเครื่องฉายสไลด์ และสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งมีหน่วยงานที่รับผิดชอบและผลิตสื่อการสอน นอกเหนือจากสื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรแล้ว สื่อประเภทวัสดุ อุปกรณ์ที่มีการนำมาใช้ในช่วงนี้ได้แก่ การสอนโดยวีซีดี วีดีโอ หนังสือหน้าเดียว การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา และการนำสื่อพื้นบ้านมาใช้ในการเรียนการสอน

3) นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา ประเภทวิธีการและสื่อสารมวลชน เพื่อการศึกษา วิธีการสอน ในระดับประถมศึกษา มีการกำหนดวิธีการสอนพื้นฐานไว้ คือ 1) การสอนโดยให้เด็กไปค้นคว้า 2) การศึกษานอกสถานที่ 3) การรายงาน 4) การอภิปราย 5) การทดลอง 6) วิธีการอื่น ๆ และมีวิธีการสอนที่พัฒนาขึ้นในช่วงนี้ ได้แก่ การให้นักเรียนสอนกันเอง การใช้หน่วยการเรียนการสอน การสอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม การใช้ชุดการสอน การสอนโดยใช้เกมและเกมการศึกษา การสอนโดยใช้รหัสและโยนิโสมนสิการ ส่วนในระดับอุดมศึกษามีนวัตกรรมทางการสอน 4 อย่าง คือ 1) การสอนแบบ Mini course 2) การสอนแบบสัมมนาการเรียน 3) การสอนแบบ PSI และ 4) การสอนแบบวิทยาศาสตร์แนวใหม่แบบ PBL วิธีการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ได้มีการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทำให้สามารถนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาการศึกษา ในระดับต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังได้มีการนำเอาสื่อสารมวลชนมาใช้ในการจัดการศึกษา คือ การจัดตั้งสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษา และสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 ออกอากาศรายการเพื่อการศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียน องค์กรในการพัฒนาทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา ได้จัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบในการพัฒนาด้านนวัตกรรม และ

เทคโนโลยีการศึกษาโดยเฉพาะ มีทั้งองค์กรในระดับนานาชาติ ระดับชาติ และองค์กรในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยและกระทรวงศึกษาธิการ ในการบริหารการศึกษาได้มีการนำนวัตกรรมทางการบริหารมาใช้ในการจัดการศึกษา คือ ระบบสารสนเทศ มีการจัดตั้งศูนย์สารสนเทศในระดับต่าง ๆ ขึ้น ทำให้การบริหารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ในด้านความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอนตามเนื้อหาทางเกษตร ทั้งในส่วนที่เป็นวิชาบังคับและวิชางานเลือก พบว่าสื่อที่ทั้งสองต้องการมาก คือ สื่อประเภทกิจกรรมและเทคนิคการสอนรองลงมาได้แก่สื่อประเภทอุปกรณ์และเครื่องมือ และสื่อประเภทวัสดุสามมิติ ข้อเสนอแนะ

หน่วยงานและผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้ใช้สื่อการเรียนการสอนให้มากขึ้น จัดฝึกอบรมเรื่องการใช้สื่อหรือเรื่องการผลิตสื่อให้กับครูเพื่อให้มีทักษะและทัศนคติที่ดีต่อการใช้สื่อการเรียนการสอนพร้อมทั้งจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อหรือจัดสร้างสื่อการเรียนการสอนให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง นอกจากนี้ควรติดต่อประสานงานเพื่อขอรับบริการสื่อการสอนจากสถาบันอุดมศึกษาที่มีการเรียนการสอนการผลิตสื่อมาให้โรงเรียนต่าง ๆ ได้ใช้ควรจัดฝึกอบรมครูให้มีความรู้เรื่องการเกษตรมากขึ้น และควรได้มีการศึกษาวิจัยพฤติกรรมการสอนของครูเพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่นิยมใช้สื่อกับกลุ่มที่ไม่นิยมใช้สื่อกับกลุ่มที่ไม่นิยมใช้สื่อการสอนโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพพร้อมกับการวิจัยเชิงสำรวจ

11-0072

ชื่อวิทยานิพนธ์ | สภาพปัญหาและความต้องการในการใช้สื่อการสอนของครูโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดสกลนคร
ชื่อผู้ทำวิจัย | นายคำสิงห์ พิบูลภักดิ์
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชพาน	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม ไชยวรรณ	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัตต์เข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและ
ประสบการณ์ในการใช้สื่อการสอนของครู อาจารย์ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
การศึกษา จังหวัดสกลนคร 2. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้สื่อการสอนของครู
อาจารย์ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดสกลนคร
3. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้สื่อการสอนในด้านการผลิต การบริการ และการอำนวยความสะดวก
ในด้านต่าง ๆ ของครู อาจารย์ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา
จังหวัดสกลนคร 4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการใช้บริการสื่อการสอนของครู อาจารย์
ในศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดสกลนคร

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยมีจำนวน 260 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 235 ฉบับ เป็น
แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ 223 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.77 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น
แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ และใช้โปรแกรม
สำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for Social Science/Personal
Computer Plus) ในการคำนวณค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์การทำงานและ
ประสบการณ์ด้านสื่อการสอนในระดับมาก ปัญหาพื้นฐานคือ โรงเรียนยังไม่มีหน่วยงานและ
เจ้าหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ครู อาจารย์มีชั่วโมงสอนมากและต้องปฏิบัติหน้าที่อื่นด้วย การ
ให้บริการของหน่วยงานสื่อการสอนในโรงเรียนส่วนมากเป็นการให้บริการยืมสื่อการสอน
ประเภทวัสดุ อุปกรณ์ การจัดหาสื่อการสอน ส่วนใหญ่ได้รับงบประมาณจากของราชการและ
ต้นสังกัดจัดสรรมาให้ สภาพการใช้สื่อการสอน ครู อาจารย์ใช้สื่อการสอนประเภทวัสดุมาก

รองลงมาคือใช้สื่อเทคนิควิธีการ วัสดุที่ใช้มากคือ กระดานดำ ตำราเอกสารสิ่งพิมพ์ บัตรคำ และดินน้ำมัน เทคนิควิธีการที่ใช้มากคือ การสอนเป็นคณะ การสาธิต การเล่นเกม

2. ครู อาจารย์ต้องการใช้สื่อการสอน ประเภทวัสดุในระดับมาก โดยเฉพาะตำรา เอกสาร ของจริง ของตัวอย่าง บัตรภาพ บัตรคำ รองลงมาคือ สื่อประเภทเทคนิควิธีการ เทคนิควิธีการที่ต้องการใช้มากคือ ชุดการสอน การเล่นเกม การสาธิต และการทดลอง สื่อประเภทอุปกรณ์ที่ต้องการคือ เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ เครื่องบันทึกภาพวิดีโอ เครื่องขยายเสียง พร้อมลำโพงและไมโครโฟน และกล้องถ่ายรูป

ในด้านความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีการศึกษา ครู อาจารย์มีความต้องการในระดับ มาก โดยเฉพาะความรู้ในการผลิตสื่อการสอนที่ทันสมัยและการผลิตสื่อการสอนราคาถูก

3. ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อการสอนของหน่วยงานโรงเรียน คือ ขาดงบประมาณ ในการจัดซื้อจัดหา ไม่มีเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ สื่อการสอนไม่เพียงพอและอยู่ในสภาพชำรุด ครู อาจารย์มีชั่วโมงสอนมากไม่มีเวลาผลิตและเตรียมการใช้สื่อการสอน รวมทั้งสภาพห้องเรียน ไม่เหมาะกับการใช้สื่อการสอนบางประเภท

4. ปัญหาและอุปสรรคในการให้บริการสื่อการสอนของศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน คือ ขาดแคลนงบประมาณ สื่อการสอนและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ สภาพศูนย์วิชาการไม่เหมาะสม และขาดสิ่งอำนวยความสะดวก ครู อาจารย์ต้องการให้ศูนย์วิชาการ ให้ข่าวสารและการ ประชาสัมพันธ์ถึงการให้บริการ และอำนวยความสะดวกในการยืม การคืนสื่อการสอน

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดตำแหน่งเจ้าหน้าที่สื่อสารการศึกษาอัตราถาวรอย่างเป็นทางการประจำศูนย์วิชาการ เป็นผู้รับผิดชอบอย่างแท้จริง

11-0076

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการ การใช้สื่อและเทคโนโลยีการศึกษา
ของครู-อาจารย์และนักศึกษา ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 9

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายวันชัย ทองสุขโข

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชพาน	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุดม ไชยวรรณ	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัตน์เข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการการใช้สื่อ และเทคโนโลยีการศึกษา ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 9 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 9 ปีการศึกษา 2534 และนักศึกษาระดับ ปวช.วิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 9 ปีการศึกษา 2534 ที่ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม 2 ชุด สำหรับครู-อาจารย์ และนักศึกษา เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการหาค่าร้อยละ ข้อใดที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 (ระดับการปฏิบัติน้อย) จะนำข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำนั้นไปสร้างแบบสอบถามที่เน้นเฉพาะปัญหาและความต้องการของข้อนั้น ๆ อีกครั้งหนึ่ง โดยสร้างแบบสอบถามชนิดปลายปิดเช่นเดียวกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ครู-อาจารย์ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม มีการเตรียมการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนมากที่สุด
2. ครู-อาจารย์ ที่มีประสบการณ์การสอน 5-10 ปี และครู-อาจารย์ สังกัดประเภทวิชาสามัญสัมพันธ์ให้ความสนใจในการใช้สื่อ/อุปกรณ์และเทคโนโลยีการสอนมากที่สุด
3. สื่อ/อุปกรณ์ และเทคโนโลยีการสอน ที่ใช้ในการเรียนการสอน ที่ครู-อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้น้อยที่สุด ได้แก่ ภาพยนตร์ फिल्मสตริป และการแสดงละคร
4. ผู้บริหาร หัวหน้าแผนก ครู-อาจารย์ ประเภทวิชา พณิชยกรรม สามัญสัมพันธ์ และครู-อาจารย์ส่วนใหญ่ (ประสบการณ์ตั้งแต่ 5-10 ปี) ใช้การวัดผล ประเมินผล ในการเรียนการสอนมากที่สุด

5. ครู-อาจารย์ที่มีปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนส่วนใหญ่ เกิดจากปัญหาที่ว่าขาดงบประมาณสนับสนุน ไม่มีความรู้ ทักษะ ในการใช้อุปกรณ์นั้น ๆ ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ไม่จำเป็นสำหรับการสอน

6. ครู-อาจารย์และนักศึกษา ต้องการให้วิทยาลัยปรับปรุง การเรียนการสอน และการจัดอบรมสัมมนาครู-อาจารย์ ให้มีความรู้ในด้านการผลิต การใช้อุปกรณ์การสอน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

7. นักศึกษาต้องการให้ครู-อาจารย์ ให้ความสนใจในการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน และต้องการมีส่วนร่วมในการใช้สื่ออื่น ๆ ด้วย

8. ครู-อาจารย์และนักศึกษา ต้องการให้วิทยาลัยปรับปรุง การบริการเกี่ยวกับสื่อการสอน เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ที่สามารถศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง

00-0081

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษารูปแบบและความสนใจในการจัดรายการวิทยุกระจายเสียงของ

ผู้ดำเนินรายการ ในเขตจังหวัดขอนแก่น

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวสุกัญญา แก้วศิริ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุคม ไชยวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบการจัดรายการความสนใจและการดำเนินงานของผู้ดำเนินรายการทางวิทยุกระจายเสียง จังหวัดขอนแก่น และเพื่อศึกษาถึงองค์ประกอบสำคัญที่กำหนดบทบาทและแนวทางของสื่อสารมวลชนในท้องถิ่น เฉพาะประเภทของวิทยุกระจายเสียง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ดำเนินรายการทางวิทยุกระจายเสียงในระบบ เอฟ.เอ็ม. มีจำนวนประมาณ 82 คน โดยนำประชากรมาทำการศึกษาทุกคน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม ประกอบด้วย แบบสอบถามปลายปิด แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามแบบประเมินค่า โดยการใช้คำถามเกี่ยวกับประวัติผู้ดำเนินรายการ การดำเนินรายการ การดำเนินงาน รูปแบบการดำเนินรายการและปัญหาในการจัดรายการ นำผลที่ได้จากแบบสอบถามปลายปิดและแบบสอบถามประเมินค่า มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ spss/pc+ เพื่อหาค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแบบสอบถามปลายเปิดจะนำมารวบรวมและสรุปผลข้อมูลผลการวิจัยพบว่า

1. จากการส่งแบบสอบถามไปยังประชากรที่ทำการศึกษา 82 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 68 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.92 ซึ่งพบว่ารูปแบบของรายการที่ผู้ดำเนินรายการทางวิทยุกระจายเสียงที่ทำกันในปัจจุบัน ส่วนใหญ่เป็นรายการบันเทิง รองลงมาคือรายการข่าว และรายการความรู้ หรือสารคดี ตามลำดับ ส่วนความสนใจในการดำเนินรายการนั้น ได้แก่รายการบันเทิง ($x = 4.01$) จะเป็นลักษณะเพลงไทยสากล รองลงมาคือรายการความรู้หรือสารคดี ($x=3.75$) จะเป็นรายการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และรายการข่าว ($x=3.63$) ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับรายการข่าวท้องถิ่น ทางด้านการดำเนินงาน ผู้ดำเนินรายการจัดเป็นรายการสด (ร้อยละ 57.4) เป็นการทำงานคนเดียวควบคุมเสียงเอง (ร้อยละ 55.9)

2. องค์ประกอบสำคัญที่กำหนดบทบาทและแนวทางของสื่อสารมวลชนในท้องถิ่นเฉพาะประเภท ของวิทยุกระจายเสียงนี้พบว่า กลุ่มผู้ฟัง เข้ามามีบทบาทในการกำหนดแนวทางของรูปแบบรายการ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ดำเนินรายการทางวิทยุกระจายเสียง ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหาสาระของรายการ โดยร้อยละ 29.4 ยึดกลุ่มผู้ฟังเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกเนื้อหาสาระของแต่ละรายการ พร้อมกันนั้น การกำหนดรูปแบบของรายการก็ได้คำนึงถึงกลุ่มผู้ฟังก่อนผู้ดำเนินรายการ จึงดำเนินการกำหนดรูปแบบของรายการออกสู่มวลชน

คอมพิวเตอร์

11-0013

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา
เกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวสุดดี จันธุมล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด

กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ งามอาจ ศิลาน้อย

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 9 ที่มีต่อการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน รวมทั้งเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการ ของผู้บริหารและครูที่มีตำแหน่งและหมวดวิชาต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ ผู้บริหารและครูประจำการในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 9 สังกัดโรงเรียนรัฐบาล กองการมัธยมศึกษา ที่ปฏิบัติงานและทำการสอน ในปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ และใหญ่พิเศษ จำนวน 830 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient) เท่ากับ .83 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว (One way analysis of variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละคู่โดยวิธีของ Newman-Keuls

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความเห็นด้วยมากที่มีต่อการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน
2. ผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความต้องการมากเกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน
3. ครูในตำแหน่งบริหาร ตำแหน่งปฏิบัติการสอนและตำแหน่งสนับสนุนการสอน มีความคิดเห็นในการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ครูในตำแหน่งบริหาร ตำแหน่งปฏิบัติการสอนและตำแหน่งสับเปลี่ยนการสอนมีความต้องการ เกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ครูหมวดวิชาในตำแหน่งปฏิบัติการสอน มีความคิดเห็นในการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ครูหมวดวิชาในตำแหน่งปฏิบัติการสอน มีความต้องการเกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์ เข้ามาใช้ในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11-0075

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การประเมินการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา ของบุคลากรใน
มหาวิทยาลัยอีสาน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายธีระศักดิ์ ละม่อม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัชเจ้าหลาม

กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม ไชยวรรณ

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาสภาพของบุคลากรผู้ใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยอีสาน 2. ศึกษาระดับการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาในมหาวิทยาลัยอีสาน ในด้านการบริหาร ด้านการบริการ ด้านการช่วยสอน 3. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยอีสาน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 199 คน ประกอบด้วยข้าราชการที่เป็นหัวหน้าคณะวิชา จำนวน 32 คน หัวหน้าฝ่ายการเงิน หัวหน้าฝ่ายหลักสูตรและประเมินผล หัวหน้าฝ่ายทะเบียนและตารางสอน หัวหน้าฝ่ายเอกสารและการพิมพ์ หัวหน้าภาควิชาคอมพิวเตอร์ รวมจำนวน 40 คน หัวหน้าฝ่ายเทคโนโลยีการศึกษา จำนวน 8 คน หัวหน้าภาควิชาคอมพิวเตอร์ จำนวน 8 คน อาจารย์ผู้สอนวิชาคอมพิวเตอร์ จำนวน 16 คน และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานคอมพิวเตอร์ประจำหน่วยงานต่าง ๆ รวมจำนวน 95 คน รวมกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจำนวน 199 คน เครื่องมือทั่วไปเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แจกแบบสอบถามไปจำนวน 199 ฉบับ ได้รับคืน 199 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+

ผลการวิจัยพบว่า

1. บุคลากรในมหาวิทยาลัยอีสานที่เกี่ยวข้องกับไมโครคอมพิวเตอร์การศึกษาที่เป็นฝ่ายบริหาร ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีวุฒิการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาโท ส่วนบุคลากรที่เป็นฝ่ายปฏิบัติการ มีสถานภาพส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า บุคลากรที่ใช้คอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยอีสานมีความรู้เกี่ยวกับไมโครคอมพิวเตอร์โดยการศึกษาด้วยตนเอง

2. ระดับการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาพบว่า มีการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ในงานบริหารการศึกษาอยู่ในระดับมาก ส่วนในเรื่องการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาเพื่อการบริหารและการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับน้อย ส่วนผลของการใช้คอมพิวเตอร์ตามความคิดผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ต่างก็มีความเห็นว่าคอมพิวเตอร์ทำให้งานบรรลุเป้าหมายได้มากคอมพิวเตอร์มีส่วนส่งเสริมงานวิชาการ ทำให้มีการผลิตเอกสารตำราและมีการผลิตผลงานทางวิชาการเพื่อดำรงตำแหน่งมากขึ้น

3. ปัญหาในการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ปัญหาการขาดความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ขาดโปรแกรมสำเร็จรูป อุปกรณ์คอมพิวเตอร์เสื่อมสภาพ ชีตความสามารถของคอมพิวเตอร์การต่ำ การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร และจำนวนบุคลากรที่มีความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ ปรากฏว่าทุกด้านมีปัญหาล้วนอยู่ในระดับมาก

11-0083

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ความคิดเห็นและความต้องการของผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี เกี่ยวกับการนำไมโคร
คอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียน

ผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นายบุญหนา ภาโนมัย

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ฟีลาน้อย

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. วชิระ อินทร์อุดม

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี 2. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้บริหารและครูผู้สอนเกี่ยวกับการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยได้จากการสุ่มแบบ Multi-Stage Random Sampling จำนวน 590 คน แยกเป็นผู้บริหารจำนวน 126 คน และครูผู้สอนจำนวน 464 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 539 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.35 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ได้เท่ากับ 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป spss/pc+ ในการคำนวณค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความคิดเห็นในระดับมากในการทำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยมีความคิดเห็นว่า ผู้บริหารและครูควรมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์และควรมีไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ทุกโรงเรียน

2. ผู้บริหารและครูผู้สอน มีความต้องการในระดับมากในการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยมีความต้องการให้มีการอบรมผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการบริหารและคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยเฉพาะการนำมาใช้ในการจัดทำทะเบียนนักเรียน

โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

11-0025

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ปัญหา ความต้องการและความคิดเห็นในการใช้เทปโทรทัศน์ ประกอบ
การเรียนการสอน ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายฉัตร ภาคมฤค

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรรณ ตันติผลาผล	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัคเข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรายการ และอุปกรณ์เทปโทรทัศน์ที่มีใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สภาพการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอน ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการ ในการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนของครูในหมวดวิชาและขนาดต่าง ๆ ของโรงเรียน และเพื่อศึกษาความคิดเห็นในการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการสอนของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอน จำนวน 588 คน จากโรงเรียน 42 โรงเรียน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 57 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น (Alpha Coefficient) เท่ากับ .88

สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบองค์ประกอบเดียว (One-way analysis of variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ โดยใช้วิธีของ Newman-Keuls

ผลการวิจัยพบว่า

1. ร้อยละ 64.29 ของโรงเรียนที่ทำการสำรวจ มีเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์โรงละ 1 เครื่อง ส่วนโรงเรียนที่เหลือมีตั้งแต่ 2 เครื่องขึ้นไป รายการเทปโทรทัศน์ที่มีใช้ในโรงเรียน ส่วนมากได้จากการซื้อด้วยเงินบำรุงการศึกษา และบันทึกรายการจากสถานีโทรทัศน์

2. ครูมากกว่าร้อยละ 50 ไม่เคยใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการสอน

3. ปัญหาที่ครูมีมาก คือ ขาดแคลนงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์และรายการเทปโทรทัศน์ ขาดแคลนอุปกรณ์การผลิตรายการเทปโทรทัศน์ ขาดแคลนรายการเทปโทรทัศน์

ประกอบการสอนขาดข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายการเทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอน และขาดแหล่งให้บริการเกี่ยวกับรายการและอุปกรณ์เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอน

4. ครูในโรงเรียนขนาดเล็ก มีปัญหาในการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนมากกว่าครูในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ครูในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ สังคมศึกษาและพลานามัย มีปัญหาในการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนมากกว่าครูในหมวดวิชาศิลปการงานและพื้นฐานอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ครูมีความต้องการในระดับมากเกี่ยวกับ การจัดหางบประมาณ และอุปกรณ์เทปโทรทัศน์ให้โรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างเพียงพอ ปรับปรุงกฎระเบียบให้สอดคล้องกับการปฏิบัติ จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบเกี่ยวกับการผลิต และการให้บริการรายการเทปโทรทัศน์แก่โรงเรียนมัธยมศึกษาทางไปรษณีย์ จัดหน่วยบริการเคลื่อนที่เทปโทรทัศน์ไปตามจังหวัด และโรงเรียนต่าง ๆ ต้องการให้มีหน่วยงานตรวจสอบคุณภาพ รายการเทปโทรทัศน์ ต้องการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายการเทปโทรทัศน์ ต้องการผลิตรายการเทปโทรทัศน์ใช้เอง และต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ และการผลิตรายการเทปโทรทัศน์

7. ครูในโรงเรียนขนาดเล็ก มีความต้องการในการใช้เทปโทรทัศน์มากกว่าครูในโรงเรียนขนาดกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. ครูในหมวดวิชาต่าง ๆ มีความต้องการในการใช้เทปโทรทัศน์ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. ครูมีความคิดเห็นว่า การใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอน มีประโยชน์มาก สามารถเปลี่ยนแปลงกิจกรรมในการเรียนการสอน ใช้เป็นสื่อบันเทิงเวลาว่าง มีบทบาทในการใช้แทนครูที่ขาดหรือลา ใช้แทนการสาธิต ใช้สอนซ่อมเสริม ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้เทปโทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาควรจัดให้มีแหล่งผลิตและบริการรายการเทปโทรทัศน์แก่โรงเรียนมัธยมศึกษา ควรมีชุดเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ใช้ และครูควรสามารถผลิตรายการเทปโทรทัศน์ใช้เองได้

วิทยุเพื่อการศึกษา

11-0005

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ปัญหาการใช้บทเรียนทางวิทยุโรงเรียนประกอบการเรียนการสอน ใน
ระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดนครพนม

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายวีระพงษ์ วงษ์ชาวม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณม ต้นเตีฬาผล

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาปัญหา ความคิดเห็น ความต้องการ และข้อเสนอแนะที่ครูและนักเรียนได้ประสบจากการใช้วิทยุโรงเรียนประกอบการเรียนการสอน ตลอดทั้งเพื่อทราบวิธีการต่าง ๆ ที่ครูวิทยุโรงเรียนนำสื่อวิทยุโรงเรียนไปใช้ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ปีการศึกษา 2528 ในโรงเรียนโครงการวิทยุโรงเรียนจังหวัดนครพนม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นครูวิทยุโรงเรียนจำนวน 189 คนและนักเรียน 945 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม 2 ชุด สำหรับครูและนักเรียน เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดและปลายปิดรวมกันอยู่ในแต่ละชุด การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย

ผลการสำรวจวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปพบว่า

1. การใช้วิทยุโรงเรียน ครูวิทยุโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีเวลาเพียงพอในการเตรียมตัวก่อนสอน ขาดความรู้ในการผลิตอุปกรณ์ และตารางสอนของโรงเรียนกับตารางออกอากาศไม่ตรงกัน
2. วิธีการใช้วิทยุโรงเรียนนั้น ครูวิทยุโรงเรียนส่วนใหญ่เปิดเครื่องรับให้นักเรียนฟังและนั่งอยู่ด้วย เมื่อมีปัญหาครูจะอธิบายให้นักเรียนฟังหลังจากจบรายการแล้ว และครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้อุปกรณ์ประกอบ
3. ครูวิทยุโรงเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้โรงเรียน จัดหาอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ จัดหาเครื่องรับวิทยุที่มีสภาพดีให้เพียงพอ และจัดให้ครูมีชั่วโมงสอนน้อยลง นอกจากนี้ยังต้องการ ให้ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษาส่งตารางออกอากาศให้แน่นอน ๆ พร้อมทั้งส่งเจ้าหน้าที่ไปให้การฝึกอบรมด้วย
4. ครูวิทยุโรงเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การสอนโดยใช้วิทยุโรงเรียนให้ผลดี นักเรียนสนใจมาก ระยะเวลาในการออกอากาศเหมาะสม และครูวิทยุโรงเรียนควรจะได้

รับการฝึกอบรมมาก่อน

5. โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว นักเรียนจากรายการวิทยุโรงเรียนส่วนมากต้องการให้ครูเตรียมการสอนให้พร้อม นักเรียนส่วนใหญ่สนใจฟังรายการวิทยุอย่างดีและเห็นว่าการเรียนจากรายการวิทยุโรงเรียนให้ผลดี ให้ความรู้ มีความสนุก เข้าใจง่าย น่าสนใจ และควรควรอธิบายสรุปหลังการฟังรายการวิทยุทุกครั้ง

11-0014

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการใช้รูปแบบรายการเทปบันทึกเสียงสำหรับรายการกระจายเสียง
ทางหอกระจายข่าวในชุมชนชนบทที่มีต่อการเรียนรู้ เรื่อง พยาธิใบไม้ตับ
เพื่อการพัฒนาสาธารณสุขมูลฐาน

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายสนั่น สนธิสัมพันธ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์วิเชียร ชิวพินาย	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อาษานาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบรายการการใช้เทปบันทึกเสียงที่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณสุขมูลฐาน เรื่อง พยาธิใบไม้ตับ และเพื่อเสนอรูปแบบรายการใช้เทปบันทึกเสียงที่เหมาะสม ในการนำความรู้ความเข้าใจเรื่องพยาธิใบไม้ตับทางหอกระจายข่าวไปสู่ชุมชนชนบท กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี และผู้ใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 26-60 ปี โดยสุ่มจากหมู่บ้านที่อยู่ห่างจากจังหวัดขอนแก่น ประมาณ 50 กิโลเมตร จำนวน 160 คน และสุ่มจัดเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถามเกี่ยวกับอนามัยและสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมในการรับฟังเสียงทางหอกระจายข่าว แบบทดสอบความรู้เรื่องพยาธิใบไม้ตับ และแบบประเมินผลรูปแบบรายการ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การทดสอบค่า t-test และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้วิธี Duncan's New Multiple Range ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ปรากฏว่า กลุ่มทดลองได้รับความรู้ในรูปแบบรายการภาษาถิ่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องพยาธิใบไม้ตับแตกต่างกับกลุ่มทดลองที่ได้รับความรู้ในรูปแบบรายการภาษาไทยกลาง และรูปแบบรายการภาษาหมอลำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26-60 ปี พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องพยาธิใบไม้ตับของกลุ่มทดลองที่รับฟังในรูปแบบรายการทั้ง 3 รูปแบบ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รูปแบบรายการที่ใช้เทปบันทึกเสียงที่เหมาะสม ในการให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องพยาธิใบไม้ตับทางหอกระจายข่าวไปสู่ชุมชนชนบท ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. รายการให้ความรู้ควรมีความยาวประมาณ 20 นาที
2. ภาษาที่เหมาะสมในการกระจายเสียงในชุมชนชนบทคือภาษาถิ่น
3. ช่วงเวลาที่เหมาะสม ในการกระจายเสียงทางหอกระจายข่าวในชุมชนชนบท ควรจะเป็นเวลาในภาคเช้า ระหว่าง 05.30-05.50 น.

สื่อมวลชน

11-0011

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาความสนใจ ความคิดเห็นและความต้องการชมรายการวิทยุ
โทรทัศน์เพื่อการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายบุญคุ้ม เพิ่มสินธุ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภีบาลสุข	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.สุพรรณพรณ ตันติผลาผล	กรรมการ
อาจารย์วรกิต วัดเข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาความสนใจ ความคิดเห็นและความต้องการชมรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ในการชมรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ด้านความสนใจและความต้องการของนักเรียน ระหว่างเพศและเขตที่อยู่อาศัย และเสนอรูปแบบรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ที่นักเรียนสนใจและต้องการ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2528 สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 700 คน ชาย 350 คน หญิง 350 คน การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบจงใจ และสุ่มอย่างง่าย ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจ ความคิดเห็นและความต้องการ ของนักเรียนในการชมรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษาจากช่อง 4 ขอนแก่น และช่อง 7 สีกรุงเทพฯ แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยการคำนวณเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และทดสอบความสัมพันธ์ของข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติไคสแคว์

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองและชนบท ทั้งเพศชายและเพศหญิงสนใจเลือกชมรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษาไม่แตกต่างกัน จะแตกต่างกันทางด้านเพศเฉพาะความต้องการให้ปรับปรุงรายการข่าว และทางด้านเขตที่อยู่อาศัยเฉพาะความต้องการให้ปรับปรุงรายการทางด้านบันเทิง และมูลเหตุจูงใจให้ชมรายการวิทยุโทรทัศน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเลือกชมรายการจากช่อง 7 สี กรุงเทพมหานครมากกว่าช่อง 4 ขอนแก่น นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนสนใจรายการข่าวประกอบภาพความรู้ คำศัพท์ภาษาไทยทุกวัน ๆ ละ 1 นาที สารคดี และนาทีทองมากที่สุด ในด้านความคิดเห็นพบว่า นักเรียนมีความเห็นว่าได้รับประโยชน์จากการชมรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษาในด้านความรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นอย่างมาก ส่วนความต้องการชมรายการ

วิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา พบว่านักเรียนต้องการให้ปรับปรุงรายการข่าว ความรู้ สารคดี และบันเทิง ในด้านเนื้อหาและสาระ ต้องการให้มีพิธีกรและผู้ช่วยทั้งชายและหญิงประจำรายการต่าง ๆ นอกจากนี้ นักเรียนยังต้องการให้ทั้งสองสถานีจัดรายการข่าวภาคเช้า เวลา 06.00-07.30 น. ทุกวัน

สำหรับความต้องการทางด้านรูปแบบรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา พบว่านักเรียนเลือกชมรายการที่มีความยาวประมาณ 30 นาที และต้องการให้จัดรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา 4 รายการ ได้แก่ รายการภาพยนตร์ ความรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รายการถ่ายทอดสดนอกสถานที่เกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญ รายการบรรยายเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน และรายการตอบปัญหา

11-0018

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาความสนใจของเยาวชนในชนบทจังหวัดขอนแก่น ที่มีต่อรูปแบบ
รายการวิทยุกระจายเสียง

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นายเสนอ เญยไสย

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิวาสุข	กรรมการ
อาจารย์วรกิต วัคเข้าหลาม	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความต้องการและความสนใจของเยาวชน
ในชนบท ศึกษาแบบรายการวิทยุกระจายเสียงที่เยาวชนในชนบทสนใจ และเพื่อเสนอ
รูปแบบรายการวิทยุกระจายเสียงสำหรับเยาวชนในชนบท กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้
เป็นเยาวชนที่มีรายชื่อในศูนย์เยาวชนประจำตำบลจังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งสิ้น 400 คน
จากศูนย์เยาวชน 20 แห่ง ในเขตพื้นที่ 10 อำเภอของจังหวัดขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามสำหรับเยาวชน เทปบันทึกเสียงรายการวิทยุกระจายเสียงที่
เยาวชนสนใจติดตามรับฟังเป็นประจำ และสัมภาษณ์ผู้จัดรายการวิทยุที่เยาวชนติดตามรับฟัง
เป็นประจำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปพบว่า เยาวชนในชนบทมีความต้องการรายการวิทยุ
กระจายเสียงประเภทต่าง ๆ ตามลำดับ คือ รายการบันเทิงประเภทลูกทุ่ง รายการข่าว
กีฬาและรายการความรู้หรือสารคดีเกี่ยวกับการประกอบอาชีพต่าง ๆ รูปแบบและรายการ
วิทยุกระจายเสียงที่เยาวชนในชนบทจังหวัดขอนแก่น สนใจติดตามรับฟังมากที่สุด ประเภท
ข่าวท้องถิ่น ได้แก่ รายการบอกกล่าวเล่าแจ้ง เสนอรายการโดยการอ่านข่าวล้วน ๆ ตอน
เที่ยงวัน จัดรายการโดยใช้ภาษากลางพูดคุยแบบสนุกสนานเป็นกันเอง ประเภทความรู้หรือ
สารคดี ได้แก่ รายการเพื่อชีวิตเกษตรกร จัดรายการแบบให้ความรู้ด้วยการพูดคุย เชิญ
ผู้เชี่ยวชาญมาเสนอความรู้และตอบปัญหาเกี่ยวกับการเกษตร และรายการบันเทิง ได้แก่
รายการลูกทุ่งขึ้นขอบเป็นรายการเพลงลูกทุ่งสลับกับการเสนอข่าวบริการ การตอบจดหมาย
และอ่านกลอนลำนำเพลงจากผู้ฟังที่เขียนเข้าร่วมรายการทั้งสามรายการ จัดรายการทาง
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดขอนแก่น

เสนอรูปแบบรายการวิทยุสำหรับเยาวชนในชนบท ประเภทข่าวท้องถิ่นเสนอรูปแบบ
โดยจัดรายการตอนเช้ามีด ใช้ภาษาท้องถิ่นพูดคุยสนุกสนานเป็นกันเอง เสนอข่าวเหตุการณ์

ท้องถิ่น ข้าวก็ฟ้า และข้าวบริการสลับเพลงลูกทุ่ง ประเภทรายการความรู้หรือสารคดี จัดรายการตอนเช้ามีเนื้อหาความรู้เรื่องการประกอบอาชีพต่าง ๆ และความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้าน ใช้รูปแบบการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอาชีพ หรือผู้เกี่ยวข้องกับความรู้สารคดีนั้น ๆ รายการบันเทิงเป็นรายการเพลงลูกทุ่ง สลับกับข่าวบริการและสาระความรู้สั้น ๆ เสนอรายการตอนบ่าย จัดรายการโดยใช้ภาษากลางแบบพูดคุยสนุกสนานเป็นกันเองกับผู้ฟัง

เป็นที่น่าสังเกตว่าเยาวชนในชนบทที่ศึกษาครั้งนี้ ส่วนมากสนใจต้องการให้รายการบันเทิงไปจัดไว้ในช่วงท้ายของรายการอื่น ๆ ทั้งหมด และสุดท้ายผู้วิจัยได้เสนอแนะรูปแบบรายการวิทยุกระจายเสียง สำหรับเยาวชนในชนบทแบบเกณฑ์กลาง ในรายละเอียดที่ประนีประนอมความต้องการและความสนใจ ระหว่างสิ่งที่เคยปฏิบัติกันมากับสิ่งที่พบใหม่ในการศึกษาครั้งนี้เข้าด้วยกัน

11-0032

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การใช้ภาษาพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวมณฑา กิจคำเนิน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.พิมพ์ใจ ภิบาลสุข

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์อานนท์ แยมตรี

กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉวีวรรณ พลชนะ

กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงการนำภาษาพูดจากรายการวิทยุโทรทัศน์มาใช้ในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น และสำรวจความคิดเห็นของครูประจำชั้นเกี่ยวกับ การใช้ภาษาพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ของนักเรียนดังกล่าว ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2,472 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น และครูประจำชั้นจำนวน 53 คน จากทั้งหมด 23 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 80 คน และครู 28 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจการชมรายการวิทยุโทรทัศน์ที่นักเรียนชอบดูเป็นประจำ และโฆษณาที่นักเรียนเห็นที่บ่อยที่สุด ก่อนบันทึกการดังกล่าวลงในเทปโทรทัศน์เพื่อนำไปศึกษาภาษาพูด นอกจากนี้ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบสัมภาษณ์นักเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของครูประจำชั้นเกี่ยวกับ การใช้ภาษาพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS/PC+) เพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละในการใช้ คำ สำนวน และข้อความโฆษณาในรายการวิทยุโทรทัศน์ ได้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความคิดเห็นของครูประจำชั้น

ผลการวิจัยพบว่า

1. คำ กลุ่มคำ สำนวนและข้อความโฆษณาที่นักเรียนเคยได้ยินมากที่สุด ตามลำดับมีดังนี้ จะรีบไปไหน จะรีบไปไหน หน้าแตกยับเยิน เพลงโฆษณาเอ็มร้อยและโค้ก สำหรับที่นำไปใช้พูดมากที่สุด ตามลำดับ ดังนี้ อย่างนี้ละ หน้าแตกยับเยินและเพลงโฆษณาเอ็มร้อย และที่นักเรียนนำไปใช้พูดกับพ่อแม่มากที่สุด ดังนี้ สวดมนต์ ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับและโค้ก ตามลำดับ ส่วนที่นำไปใช้พูดกับเพื่อนมากที่สุด ตามลำดับ ดังนี้ จะรีบไปไหน จะรีบไปไหน

ดูถูก หน้าแตกยับเยิน และเซเว่นอัพ และที่นำไปใช้พูดกับบุคคลอื่นมากที่สุด คือ สวมนต์ หน้าแตกยับเยินและเบบี๋ มายด์ ตามลำดับ ซึ่งบุคคลอื่นส่วนมากได้แก่ ญาติพี่น้องนอกจากนี้ ภาษาพูดที่นักเรียนเข้าใจความหมายมากที่สุด ได้แก่ จะรีบไปไหน จะรีบไปไหนขอบอก ขอบใจและโถก ตามลำดับ

2. ครูประจำชั้นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ การใช้ภาษาพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ ของนักเรียนที่อยู่ในระดับมาก คือ นักเรียนได้รับคำศัพท์หรือสำนวนใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น และสามารถถ่ายทอดความคิดออกมา เป็นคำพูดที่สื่อความหมายได้เข้าใจ มีการเน้นคำหรือใจความสำคัญการใส่อารมณ์และความรู้สึกลงไปในน้ำเสียง ตลอดจนการพูดที่ถูกต้องกาลเทศะ และบุคคล ในส่วนที่วิทยุโทรทัศน์ทำได้ในระดับปานกลาง คือ การพูดที่ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ การแบ่งวรรคตอนในการพูด ที่ถูกต้องเหมาะสม การใช้ภาษาโลดโผน คำสแลง นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล ตลอดจนมีส่วนร่วมช่วยในการสื่อสารระหว่างนักเรียนกับนักเรียนหรือครูดีขึ้น การสร้างคำหรือสำนวนใหม่ ๆ ที่ทำให้ภาษาวิบัติ การออกเสียงตัว ร, ล และตัวควบกล้ำชัดเจน มีการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้ถูกต้อง รวดเร็ว ทำให้

11-0062

ชื่อวิทยานิพนธ์ การศึกษาการรับข่าวสาร และความรู้จากสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวปาริชาติ หินขุย

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อ่องอาจ ศีลาน้อย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกิต วัชร์เข้าหลาม	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรนิรันดร์ อุดมสุขถาวร	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาการรับข่าวสารและความรู้จากสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

วัตถุประสงค์การวิจัย

(1) ศึกษาการรับข่าวสารจากสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ (2) ศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ (3) ศึกษาความต้องการและความคิดเห็นที่มีต่อสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2535 จำนวน 884 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 42,700 คน โดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถาม เป็นแบบชนิดตรวจสอบรายการ มาตรฐานประมาณค่า และแบบปลายเปิด

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้นำมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1) การรับข่าวสารและความรู้จากสื่อที่ใช้ในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์พบว่า สื่อที่ใช้มากที่สุดคือ วิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียงและหนังสือพิมพ์ สำหรับการรับข่าวสารในสถานศึกษาพบว่า ไม่มีการใช้สื่อเพื่อการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์เป็นพิเศษ ส่วนการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์จากหน่วยงานและบุคลากรของรัฐก็เป็นไปในระดับปานกลาง

2) ความรู้ความเข้าใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนสามารถตอบแบบสอบถามวัดความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.6 จากคะแนนเต็ม 14

3) นักเรียนยังต้องการรับทราบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการแสดงอาการของโรค ร้อยละ 52.5 รองลงมา ได้แก่ การติดต่อแพร่ระบาด การป้องกัน สาเหตุของการเกิดโรค ความหมายของโรค และการรักษา เรียงตามลำดับส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อที่เหมาะสมในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ พบว่า วิทยูโทรทัศน์ เป็นสื่อที่เหมาะสมที่สุด ช่วงเวลาที่เหมาะสม คือ 05.00-07.00 น. และ 19.00-21.00 น. ควรมีการนำเสนอข่าวสารทุกวัน โดยความยาวของรายการควรอยู่ในช่วงเวลา 5-20 นาที และรูปแบบของการนำเสนอควรเป็นละคร นิทรรศการ การตอบปัญหาชิงรางวัล ตัวอย่างของจริง และการแสดงดนตรี

11-0079

ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อ
ส่งเสริมภาษาไทย ระหว่างครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางสาวสุสุดา ปานสกุล

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร เวชปาน	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.สำเร็จ ยุธชัย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ระหว่างครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ระหว่างครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 25 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2,713 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น จากทั้งหมด 21 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูภาษาไทย จำนวน 13 คน และนักเรียน จำนวน 557 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นสองขั้นตอน (Two-stage Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ (1) แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพและการชมรายการวิทยุโทรทัศน์ (2) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย (3) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย และวิธีทัศน์เกี่ยวกับตัวอย่างรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ (1) ตัวอย่างความรู้ภาษาไทย จากรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย (2) ตัวอย่างลักษณะของรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS/PC+) วิเคราะห์หา ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test) ผลการวิจัย พบว่า (1) ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2)ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ให้ความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย เพิ่มพูนทักษะการใช้ภาษาไทย ด้านการฟัง การพูด การเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคิดเห็นว่า รายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย เพิ่มพูนทักษะการใช้ภาษาไทยด้านการอ่าน ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 (4) ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับลักษณะของรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ด้านเนื้อหาของรายการ ผู้เสนอเนื้อหาของรายการ วัน และเวลาที่รายการควรออกอากาศ และการมีส่วนร่วมในรายการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมภาษาไทย ด้านวิธีการนำเสนอเนื้อหา และความยาวของรายการ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ดัชนีรายชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์

ก		ค		บ	
กมลศิลป์	146	ดำรงรักษ์	117	บัญชา ยุท	190
กษมา	164	ดุยฉี มุสิก	133	บัญชา สิงห์	160
กาญจนา	156	ดุยฉี วโรต	194	บัณฑิต	136
เกศินี	120			บุญคุ้ม	238
		ท		บุญธรรม	151
				บุญหนา	231
		ทวิศักดิ์	176	บุษบา	204
คำสิงห์	221	ทัศนีย์	211		
				ป	
		ท		ประดิษฐ์	197
				ปรัชญา	125
จรัญ	180	ชนพงษ์	162	ปาริชาติ	244
จิระศักดิ์	122	ธวัช	128	ปิลัทธ์	223
จุมพล	177	ชิตีรัตน์	153		
		ธีรศักดิ์	229		
				พ	
		น		พรชัย	132
ฉัตร	232			พรพิมล	158
ฉัตรชัย	129	นมล	173	พรสุข	143
		นิตชัย	138	พนัสนิ	182
				พิศิษฐ์	215
				พีรพงษ์	155
				ไพโรจน์	130
ช					
ชวน	147				
ชัยพร	124				
ชำนาญ	189				

ดัชนีรายชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ (ต่อ)

ม		ว		ส	
มนพ	148	วัชรินทร์	178	สนั่น	236
มนทนา	242	วัลภา	135	สมจิต	198
เมธี	134	วิทยา	139	สมจิตร	192
ย		วิริยะ	119	สมพงษ์ วงศ์	166
		วีรพงษ์	234	สมพงษ์ เอี่ยม	219
		วันชัย	223	สรวงสุตา	246
		วีระพล	115	สันติ	113
ยุทธศักดิ์	168			สันติพงษ์	150
ร		ศ		สาริต	121
				สุกัญญา	225
				สุชาติ	209
				สุดฤดี	227
รวีวัฒน์	175	อ		สุทธิศักดิ์	137
รัฐส่าน	171			สุบิน	217
เรวัตร	127			สุภัตรา	202
เรืองเดช	170			สุมาลี	116
ล		อนนท์	145	สุรินทร์	181
		อภิชาติ	174	สุริยนต์	183
		อภิรดี	140	สุรียา	187
		อภิรมย์	198	เสนอ	240
ลมุล	139	อลงกต	200	เสมอศักดิ์	196
ห		อาคม	185		
		อุดม	179		
หนูไพร	184				